

สถานการณ์โทษประหาร และการประหารชีวิต ในปี 2554

AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND

สารบัญ

การใช้โทษประหารในปี 2554.....	4
สถิติโทษประหารทั่วโลกในปี 2554.....	9
ภาพรวมภูมิภาค: ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก.....	13
ภาคผนวก 1: รายงานข้อมูลการลงโทษประหารชีวิตและการประหารชีวิตในปี 2554.....	29
ภาคผนวก 2: ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารและประเทศซึ่งยังคงบทลงโทษประหารชีวิต เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2554.....	31
ภาคผนวก 3: การให้สัตยาบันรับรองสนธิสัญญาระหว่างประเทศ จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2554.....	33
เชิงอรรถ.....	36

ประเด็นหลัก

รายงานฉบับนี้ครอบคลุมการใช้โทษประหารผ่านกระบวนการศาล ตัวเลขในรายงานเป็นตัวเลขสูงสุดเท่าที่สามารถประมาณได้อย่างมั่นใจจากการวิจัยของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล แล้วเราต้องการย้ำว่า ตัวเลขที่แท้จริงในบางประเทศอาจสูงกว่านี้มาก รัฐบางแห่งจงใจปิดกั้นขั้นตอนปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้โทษประหาร ส่วนรัฐอื่น ๆ ไม่ได้เก็บข้อมูลหรือไม่ยอมเผยแพร่ตัวเลขการลงโทษประหารชีวิตและการประหารชีวิต

เครื่องหมาย “+” ที่ตามหลังชื่อประเทศและนำหน้าด้วยตัวเลขหมายถึงตัวเลขขั้นต่ำที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลประเมิน ส่วนเครื่องหมาย “+” ที่อยู่หลังประเทศและไม่มีตัวเลขอยู่ด้านหน้า แสดงว่ามีการประหารชีวิตหรือการลงโทษประหารชีวิต (อย่างน้อยมากกว่าหนึ่งครั้งในประเทศนั้น) เพียงแต่ไม่สามารถหาตัวเลขอื่นได้ สำหรับการคำนวณตัวเลขรวมในระดับโลกและภูมิภาค เครื่องหมาย “+” ให้นับว่าเป็น 2

การใช้โทษประหารในปี 2554

“หลักฐานที่ข้าพเจ้าได้รับจากพนักงานอัยการ และศาลที่มีประสบการณ์นับทศวรรษในระบบยุติธรรมทางอาญา ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะออกแบบระบบยุติธรรมทางอาญาที่มีความเที่ยงตรงเสมอปราศจากการเลือกปฏิบัติไม่ว่าจะด้วยเหตุผลด้านเชื้อชาติ ภูมิศาสตร์ หรือสถานะทางเศรษฐกิจ และเป็นไปไม่ได้ที่จะตัดสินได้ถูกต้องทุกครั้ง”

แพท ควินน์ (Pat Quinn) ผู้ว่าการมลรัฐอิลลินอยส์
สหรัฐอเมริกา 9 มีนาคม 2554

ช่วงต้นปี 2554 ผู้ว่าการแพท ควินน์กล่าวได้อย่างน่าประทับใจถึงการตัดสินใจที่จะหาทางยุติโทษประหารในรัฐอิลลินอยส์ สหรัฐอเมริกา แต่ท่านไม่ได้เป็นเสียงเดียวที่ต่อต้านการประหารชีวิต นักการเมือง นักวิชาการ นักกฎหมายและบุคคลอื่น ๆ จากทั่วโลกต่างแสดงความเห็นต่อการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมและย่ำยีศักดิ์ศรีมนุษย์มากที่สุดเช่นนี้

รัฐธรรมนูญใหม่ของโมร็อกโกซึ่งผ่านการรับรองในปี 2554 ให้ความคุ้มครองสิทธิที่จะมีชีวิตตามมาตรา 20 ในเดือนมิถุนายน ก่อนที่จะลงประชามติรับรองรัฐธรรมนูญใหม่ แอบเดลลาตีฟ เมนนูนี (Abdelatif Mennouni) ประธานคณะกรรมการแก้ไขรัฐธรรมนูญกล่าวว่า “การกำหนดให้มีมาตรานี้มุ่งหมายเพื่อยุติการประหารชีวิต”¹

ในเดือนตุลาคม 2554 มีการจัดเวทีสาธารณะในโอกาสวันต่อต้านโทษประหารโลกในมาเลเซีย นาซรี อาซิช (Nazri Aziz) รัฐมนตรีกระทรวงกฎหมายระบุว่า กิจกรรมของภาคประชาสังคมเป็นเรื่องที่เหมาะสมอย่างยิ่ง และสอดคล้องกับความพยายามอย่างต่อเนื่องของรัฐบาลที่จะชำระกฎหมายที่ล้าสมัย และนำกฎหมายใหม่ที่สอดคล้องกับหลักการด้านสิทธิมนุษยชนมาใช้² แม้ว่ามาเลเซียยังคงใช้โทษประหาร แต่คำพูดจากเจ้าหน้าที่ของรัฐระดับสูงเช่นนี้ก็เป็นสัญญาณที่หนักแน่นและสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงของทัศนคติ

ในการกล่าวในที่ประชุมองค์การสหประชาชาติ ในเดือนพฤศจิกายน 2554 โมฮัมหมัด จาวาด ลาร์จินี (Mohammad Javad Larijani) เลขาธิการคณะมนตรีด้านสิทธิมนุษยชน

(High Council for Human Rights) ของศาลอิหร่าน กล่าวถึงการจำกัดการใช้โทษประหารว่า “ผมเชื่อว่ามีวิธีการลดจำนวนการประหารชีวิต มากกว่า 74% ของการประหารชีวิตในอิหร่าน เป็นผลมาจากความผิดด้านยาเสพติด ไม่ว่าจะเป็นสิ่งถูกต้องหรือไม่ก็ตาม มีคำถามใหญ่ที่ว่า ‘การลงโทษรุนแรงเช่นนี้ช่วยให้อาชญากรรมลดลงจริงหรือ’ อันที่จริงมันไม่ได้ช่วยให้อาชญากรรมลดลงเลย”³

ถ้อยแถลงจากเจ้าหน้าที่ของรัฐเช่นนี้สะท้อนถึงแนวโน้มระดับโลกที่มุ่งสู่การยกเลิกโทษประหาร และการแสดงออกถึงความเป็นผู้นำอย่างสำคัญเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว แต่เสียงของภาคประชาสังคมก็มีอิทธิพลอย่างมากต่อการถกเถียงในเรื่องนี้

ในจีน จ้างเฉียนฟาน (Zhang Qianfan) ศาสตราจารย์ด้านกฎหมาย มหาวิทยาลัยปักกิ่ง (Peking University) แย้งว่า หากประชาชนได้ทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตที่เกิดจากการสร้างกระแสแม้เพียงไม่กี่คดีเช่นนี้ การอภิปรายถกเถียงในเรื่องนี้จะต้องเปลี่ยนไป เขามีข้อสังเกตว่า “หากมีการเปิดเผยตัวเลขการประหารชีวิตต่อสาธารณะ ประเทศจีนก็จะเริ่มอภิปรายถกเถียงอย่างเป็นทางการเพื่อหาทางยกเลิกโทษประหาร”⁴

ในเดือนธันวาคม 2554 สหพันธ์เนติบัณฑิตยสภาแห่งญี่ปุ่น (Federation of Bar Associations) มีมติจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณายกเลิกโทษประหาร⁵ ทางสหพันธ์แถลงในปฏิญญาที่มีการรับรองระหว่างการประชุมประจำปีด้านสิทธิมนุษยชนว่า “การยกเลิกโทษประหารเป็นแนวโน้มที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ระดับโลก ถึงเวลาแล้วที่จะขับเคลื่อนการถกเถียงในสังคมเกี่ยวกับการยุติโทษดังกล่าว”⁶

เสียงต่อต้านที่ดังสุดน่าจะเป็นเสียงของผู้ซึ่งสูญเสียคนที่รักไป หรือผู้ที่เป็นผู้เสียหายจากอาชญากรรมรุนแรง และผู้ที่เคยใช้ชีวิตเป็นนักโทษในแดนประหารที่รัฐเท็กซัสในสหรัฐอเมริกา ราอิส ภูยีน (Rais Bhuiyan) ไม่ประสบความสำเร็จในการณรงค์เพื่อบรรเทาโทษมาร์ก สโตรแมน (Mark Stroman) ชายซึ่งจำขังเขาในระยะเผาขนในอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชังที่เกิดขึ้นภายหลังเหตุการณ์ 9/11 “ผมไม่เคยเกลียดมาร์กเลย ศาสนาสอนให้ผมรู้จักการให้อภัยซึ่งดีกว่าการล้างแค้นเสมอ”⁷

เอ็มเมอร์สัน แมนกาวา (Emmerson M nangagwa) รัฐมนตรีกลาโหมซิมบับเวเล่าให้ฟังว่า การต่อต้านโทษประหารของเขาเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่เคยเป็นนักโทษในแดนประหารก่อนที่ซิมบับเวจะได้รับเอกราช “ความเห็นของผมต่อโทษประหารได้รับอิทธิพลมาจากประสบการณ์ที่เลวร้ายเมื่อครั้งที่ผมเป็นนักโทษประหาร ได้รับอิทธิพลจากความเชื่อในคุณค่าศีลธรรมของชีวิตและความจำเป็นที่จะต้องหาทางบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิด”⁸

เสียงเหล่านี้สะท้อนถึงพัฒนาการตามข้อมูลที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลจัดเก็บในปี 2554 และเป็นแนวโน้มระดับโลกที่มุ่งสู่การยกเลิกโทษประหารอย่างต่อเนื่อง จากข้อมูลของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล มีการประหารชีวิตใน 20 ประเทศเมื่อปี 2554 เมื่อเทียบกับ 23 ประเทศในปี 2553 เมื่อปีที่แล้วมีข้อมูลการประหารชีวิต 676 ครั้ง ซึ่งเพิ่มมากกว่าปี 2553 และส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการเพิ่มจำนวนการประหารชีวิตใน 3 ประเทศ ได้แก่ อิหร่าน อิรัก และซาอุดีอาระเบีย แต่จากข้อมูลของเราการลงโทษประหารชีวิตได้ลดจำนวนลงในปีที่ผ่านมา

เรามีข้อมูลความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นทั่วทุกภูมิภาคในโลกสำหรับปี 2554 แม้ว่าสหรัฐอเมริกาเป็นเพียงประเทศเดียวในประเทศกลุ่มอุตสาหกรรม (G8)⁹ ที่ยังมีการประหารชีวิต อิลลินอยส์เป็นรัฐที่ 16 ซึ่งยกเลิกโทษประหาร และในเดือนพฤศจิกายน จอห์น คิตซ์-ฮาร์เบอร์ (John Kitzhaber) ผู้ว่าการมลรัฐโอเรกอนประกาศว่าจะไม่อนุญาตให้มีการประหารชีวิตอีกต่อไปในรัฐของเขาตรงตำแหน่งอยู่ ส่วนในที่อื่น ๆ ในทวีปอเมริกาการลงโทษประหารชีวิตก็มีน้อยลงในภาพรวม และมีน้อยลงสำหรับประเทศในแคริบเบียน

ในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก เป็นครั้งแรกในรอบ 19 ปีที่ไม่มีข้อมูลการประหารชีวิตในญี่ปุ่น และสิงคโปร์ ซึ่งต่างเป็นประเทศที่ทางการสนับสนุนการลงโทษประหารอย่างแข็งขัน และมีข้อมูลว่ามีการอภิปรายถกเถียงอย่างมากเกี่ยวกับโทษประหารและการยกเลิกในประเทศต่าง ๆ อาทิ จีน มาเลเซีย เกาหลีใต้ และไต้หวัน

ในทวีปแอฟริกาที่ต่ำกว่าทะเลทรายซาฮาราลงมา เซียร์ราลีโอนประกาศยุติการประหารชีวิตชั่วคราวอย่างเป็นทางการ ส่วนที่ไนจีเรียยืนยันว่ากำลังจัดทำประกาศยุติการประหารชีวิตชั่วคราว ส่วนคณะกรรมการการชำระรัฐธรรมนูญแห่งกานามีข้อเสนอให้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ยกเลิกโทษประหาร นักการเมืองบางส่วนสนับสนุนการยกเลิกโทษประหารในบูร์กินาฟาโซ และซิมบับเว และในระหว่างการประชุมสนาการณ์สิทธิมนุษยชน (Universal Periodic Review - UPR) ที่คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ตัวแทนประเทศสวาซิแลนด์อธิบายสถานะของประเทศตนเองว่าเป็น “ประเทศซึ่งยังคงบดทลงโทษประหารในทางกฎหมาย แต่ยกเลิกโทษประหารในทางปฏิบัติ”

มีข้อมูลถึงการลดลงของการใช้โทษประหารในเลบานอน คณะปกครองปาเลสไตน์และตุนิเซีย แต่การเปลี่ยนแปลงที่ร้อนแรงในตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือในปี 2554 ทำให้การแสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับการประหารชีวิตและการลงโทษประหารทำได้ยากขึ้น

เบลารุสยังคงเป็นประเทศเดียวในยุโรปและอดีตสหภาพโซเวียตที่ยังประหารชีวิตบุคคลต่อไป ในช่วงปลายเดือนพฤศจิกายน รัฐสภาลัตเวียได้ยกเลิกการใช้โทษประหารกับอาชญากรรมพิเศษ ทำให้ลัตเวียเป็นประเทศที่ 97 ซึ่งยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท ณ วันที่ 1 มกราคม 2555

แนวโน้มระดับโลกที่มุ่งสู่การยกเลิกโทษประหาร

- สหรัฐอเมริกา เป็นประเทศเดียวในกลุ่มประเทศอุตสาหกรรม G8 ที่ยังมีการประหารชีวิตต่อไปในปี 2554 สามประเทศในกลุ่ม G20 ที่ยังคงประหารชีวิตต่อไปในปี 2554 ได้แก่ จีน ซาอุดีอาระเบีย และสหรัฐอเมริกา
- สหรัฐอเมริกา และเบลารุสเป็นเพียง 2 จาก 56 ภูมิภาคขององค์การความมั่นคงและความร่วมมือแห่งยุโรป (Organization for Security and Co-operation in Europe) ที่ยังคงมีการประหารชีวิตต่อไปในปี 2554
- มีข้อมูลว่าภูมิภาคแห่งสหภาพแอฟริกา 4 จาก 54 ประเทศมีการประหารชีวิตตามคำสั่งศาลในปี 2554 ได้แก่ อียิปต์ โซมาเลีย ซูดาน และสาธารณรัฐซูดานใต้ ส่วนอีก 38 ภูมิภาคเป็นประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ
- มีข้อมูลว่าภูมิภาค 2 จาก 54 รัฐขององค์การเครือจักรภพ (Commonwealth) ยังคงมีการประหารชีวิตต่อไปในปี 2554 ได้แก่ บังคลาเทศ และมาเลเซีย
- ภูมิภาค 9 จาก 22 แห่งของสันนิบาตแห่งชาติอาหรับ (League of Arab Nations) มีการประหารชีวิตในปี 2554 ได้แก่ อียิปต์ อิรัก คณะปกครองปาเลสไตน์ ซาอุดีอาระเบีย โซมาเลีย ซูดาน ซีเรีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และเยเมน
- เชื่อว่าภูมิภาค 2 จาก 10 แห่งของอาเซียนยังมีการประหารชีวิตต่อไปในปี 2554 ได้แก่ มาเลเซีย และเวียดนาม
- ภูมิภาค 175 จาก 193 แห่งขององค์การสหประชาชาติเป็นประเทศที่ปลอดจากการประหารชีวิตในปี 2554

ในวันที่ 11 ตุลาคม 2554 ฮอนดูรัสเป็นรัฐภาคีประเทศที่ 12 ของพิธีสารอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหาร (American Convention on Human Rights to Abolish Death Penalty) ในเดือนตุลาคมเช่นกัน ลัตเวียออกกฎหมายให้

สัตยาบันรับรองพิธีสารฉบับที่ 13 ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป (European Convention on Human Rights) ซึ่งกำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารในทุกกรณี ส่วนประเทศเบนินได้ผ่านกฎหมายเพื่อให้สัตยาบันรับรองพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (Second Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights) แต่อนุญาตให้รัฐภาคียังคงใช้โทษประหารในช่วงที่เกิดสงครามได้ หากมีการประกาศข้อสงวนไว้ตามนั้น ส่วนรัฐสภามองโกเลียยังอยู่ระหว่างการพิจารณากฎหมายที่สนับสนุนการยกเลิกโทษประหารในช่วงสิ้นปี¹⁰

มีข้อมูลความก้าวหน้าในการจำกัดการใช้โทษประหารในหลายประเทศ รวมทั้งการลดประเภทของความผิดทางอาญาที่ลงโทษด้วยการประหารชีวิตในจีน¹¹ แคมเบีย และไต้หวัน

มีข้อมูลว่าในปี 2554 33 ประเทศได้เปลี่ยนโทษหรือให้อภัยโทษสำหรับผู้ต้องโทษประหารชีวิต ได้แก่ แอลจีเรีย บารห์เรน บาร์เบโดส แคนาดา จีน เอธิโอเปีย แคมเบีย อินเดีย อิหร่าน จอร์แดน เคนยา คูเวต มาลาวี มาลี มอริเตเนีย มองโกเลีย โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก พม่า ไนจีเรีย ซาอุดีอาระเบีย เซียร์ราลีโอน สิงคโปร์ เกาหลีใต้ สาธารณรัฐชูดานใต้ ชูดาน ไทย ติมูตีเซีย ยูกันดา สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ สหรัฐอเมริกา เวียดนาม เยเมน และแซมเบีย

มีข้อมูลการล้างมลทิน¹² ใน 12 ประเทศ ได้แก่ บาร์เบโดส บอตสวานา จีน อินเดีย เซียร์ราลีโอน สิงคโปร์ ศรีลังกา ไต้หวัน¹³ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ สหรัฐอเมริกา เยเมน และแซมเบียในปี 2554

ทำไมจึงประกาศยุติการประหารชีวิตชั่วคราว

- ในช่วงวาระแรกของการดำรงตำแหน่ง ผู้ว่าการจอห์น คิตซ์ฮาร์เบอร์อนุญาตให้มีการประหารชีวิตเพียงสองครั้งในรัฐโอเรกอน นับแต่สหรัฐอเมริกาได้เริ่มรื้อฟื้นการประหารชีวิตในปี 2520 ผู้ถูกประหารชีวิตทั้งสองคนเป็นผู้ที่ยกเลิกการอุทธรณ์ต่อการลงโทษประหารชีวิตในปี 2554 ในช่วงที่ดำรงตำแหน่งเป็นวาระที่สอง ผู้ว่าการจอห์น คิตซ์ฮาร์เบอร์ประกาศยุติการประหารชีวิตชั่วคราวสำหรับรัฐโอเรกอน
- ในแถลงการณ์ที่เผยแพร่เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2554 ผู้ว่าการจอห์น คิตซ์ฮาร์เบอร์ระบุว่าไม่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของ “ระบบที่ประณีประนอมและไม่เท่าเทียมเช่นนี้อีกต่อไป” และระบุว่า โทษประหารในรัฐโอเรกอน “ทั้งไม่เป็นธรรมและไม่ยุติธรรม” และยัง “ไม่รวดเร็วหรือแน่นอน” โทษประหารยังเป็น “การบิดเบือนความยุติธรรมในลักษณะที่ทำให้ปัจจัยสำคัญสุดที่จะชี้ขาดว่าใครจะถูกประหารหรือไม่” ในรัฐโอเรกอนได้แก่การที่นักโทษ

“อาสาเข้ารับ” การประหารชีวิตโดยการยกเลิกการอุทธรณ์ตามสิทธิที่ตนมี เขาตั้งข้อสังเกตว่า ผู้พิพากษา พนักงานอัยการ และทนายความหลายท่าน รวมทั้งสมาชิกในครอบครัวของผู้ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมต่างมีความเห็นร่วมกันว่าระบบยุติธรรมที่ใช้การประหารชีวิตของรัฐโอเรกอน “พังเสียแล้ว”

■ ผู้ว่าการจอห์น คิตซ์ฮาร์เบอร์ระบุว่า เขามีความหวังและความตั้งใจว่า การประกาศยุติการประหารชีวิตชั่วคราวจะนำไปสู่ “การทบทวนในระยะยาวต่อนโยบายและระบบการลงโทษประหารที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรทำมานานแล้ว” ทั้งนี้เพราะ “เราไม่สามารถเพิกเฉยต่อความย้อนแย้งและความไม่เท่าเทียมของระบบที่เป็นอยู่ได้” เขากล่าวสรุปว่า เขาเชื่อมั่นว่ารัฐโอเรกอนจะมีทางออกที่ดีกว่านี้ เพื่อประกันความปลอดภัยของสาธารณะและในขณะเดียวกันก็เป็นการสนับสนุนผู้เสียหายจากอาชญากรรมและครอบครัวของพวกเขา

สถิติไทยประหารทั่วโลกในปี 2554

มีข้อมูลว่า มีการประหารชีวิตอย่างน้อยใน 20 ประเทศในปี 2554 รวมทั้งประเทศที่ประกาศเอกราชใหม่อย่างสาธารณรัฐซูดานใต้ ซึ่งลดลงจากปี 2553 ที่มี 23 ประเทศที่มีการประหารชีวิต และยังลดลงอย่างมากเมื่อเปรียบเทียบกับตัวเลขเมื่อหนึ่งทศวรรษที่แล้ว เพราะในตอนนั้นมี 31 ประเทศที่ประหารชีวิต

ข้อมูลการประหารชีวิตในปี 2554

อัฟกานิสถาน (2) บังคลาเทศ (5+) เบลารุส (2) จีน (+) อียิปต์ (1+) อิหร่าน (360+) อิรัก (68+) มาเลเซีย (+) เกาหลีเหนือ (30+) คณะปกครองปาเลสไตน์ (3 ในฉนวนกาซา¹⁴) ซาอุดีอาระเบีย (82+) โซมาเลีย (10: 6 โดยคณะรัฐบาลชั่วคราว; 3 ในพินต์แลนด์; 1 ในกัลมาดุก) สาธารณรัฐซูดานใต้ (5) ซูดาน (7+) ซีเรีย (+) ใต้หวัน (5) สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (1) สหรัฐอเมริกา (43) เวียดนาม (5+) เยอรมัน (41+)

เกิดการประหารชีวิตอย่างน้อย 676 ครั้งทั่วโลกในปี 2554 ซึ่งเพิ่มจากจำนวนอย่างน้อย 527 ครั้งในปี 2553 ตัวเลขที่เพิ่มขึ้นมาส่วนใหญ่เป็นเพราะการประหารชีวิตในประเทศอิหร่าน อิรัก และซาอุดีอาระเบีย อย่างไรก็ตาม ตัวเลขการประหารชีวิต 676 ครั้งยังไม่ครอบคลุมถึงคนอีกหลายพันที่เชื่อว่าจะถูกประหารชีวิตในจีนเมื่อปี 2554 เริ่มตั้งแต่วางงานประจำปี 2552 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้ยุติการตีพิมพ์ตัวเลขประมาณการณ์การใช้โทษประหารในประเทศจีน เนื่องจากเป็นข้อมูลที่รัฐถือเป็นเรื่องลับ

แอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนลขอเรียกร้องให้ทางการจีนตีพิมพ์ตัวเลขจำนวนคนที่ถูกตัดสินประหารชีวิตและถูกประหารในแต่ละปีอีกครั้ง ทั้งนี้เพื่อยืนยันข้ออ้างที่ว่าประเทศจีนใช้โทษประหารลดลงอย่างมากในช่วงสี่ปีที่ผ่านมา

แอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนลยังได้รับรายงานที่น่าเชื่อถือว่ามี การประหารชีวิตในประเทศอิหร่านหลายครั้ง แม้จะเป็นตัวเลขที่ไม่มีการยืนยันและเก็บเป็นความลับ ซึ่งน่าจะเป็นตัวเลขที่มากกว่าตัวเลขการประหารชีวิตอย่างเป็นทางการถึงสองเท่า

ตัวเลขอย่างเป็นทางการของการใช้โทษประหารในปี 2554 มีอยู่เพียงไม่กี่ประเทศ เบลารุส จีน มองโกเลีย และเวียดนามยังคงถือว่าข้อมูลการใช้โทษประหารเป็นความลับของรัฐ มีข้อมูลน้อยมากหรือแทบไม่มีเลยสำหรับกรณีประเทศอียิปต์ เจริเทรีย ลิเบีย มาเลเซีย เกาหลีเหนือ และสิงคโปร์ ที่ประเทศเบลารุส ญี่ปุ่น และเวียดนาม นักโทษจะไม่ได้รับแจ้งล่วงหน้าว่าจะมีการประหาร ครอบครัวและทนายความก็จะไม่ได้รับข้อมูลด้วย ที่ประเทศเบลารุสและเวียดนาม ทางการจะไม่ส่งศพนักโทษที่ถูกประหารกลับไปให้ครอบครัวทำพิธีฝังด้วย

รายงานข้อมูลการตัดสินลงโทษประหารชีวิตในปี 2554

อัฟกานิสถาน (+) แอลจีเรีย (51+) บาร์เรน (5) บังคลาเทศ (49+) เบลารุส (2) บอตสวานา (1) บุร์กินาฟาโซ (3) แคมเอรูน (+) ชาด (+) จีน (+) สาธารณรัฐคองโก (3) สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก (+) อียิปต์ (123+) แกมเบีย (13) กานา (4) กินี (16) กายอานา (3+) อินเดีย (110+) อินโดนีเซีย (6+) อิหร่าน (156+) อิรัก (291+) ญี่ปุ่น (10) จอร์แดน (15+) เคนยา (11+) คูเวต (17+) เลบานอน (8) ไลบีเรีย (1) มาดากัสการ์ (+) มาลาวี (2) มาเลเซีย (108+) มาลี (2) มอริเตเนีย (8) มองโกเลีย (+) โมร็อกโค/ซาฮาราตะวันตก (5) พม่า (33+) ไนจีเรีย (72) เกาหลีเหนือ (+) ปากีสถาน (313+) คณะปกครองปาเลสไตน์ (5+: 4 ใน ฉนวนกาซา; 1 เวสต์แบงก์) ปาปัวนิวกินี (5) กาตาร์ (3+) เซนต์ลูเชีย (1) ซาอุดีอาระเบีย (9+) เซียร์ราลีโอน (2) สิงคโปร์ (5+) โซมาเลีย (37+: 32+ โดยคณะรัฐบาลชั่วคราว; 4 ในพื้นที่แลนด์; 1 ในกัลมาดุก) เกาหลีใต้ (1), สาธารณรัฐซูดานใต้ (1+) ศรีลังกา (106) ซูดาน (13+) สวาซีแลนด์ (1) ซีเรีย (+) ใต้หวัน (16) แทนซาเนีย (+) ไทย (40) ตรินิแดดและโตเบโก (2) ยูกันดา (5) สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (31+) สหรัฐอเมริกา (78) เวียดนาม (23+) เยเมน (29+) แซมเบีย (48) ซิมบับเว (1+)

มีข้อมูลว่ามีผู้ถูกตัดสินประหารชีวิตอย่างน้อย 1,923 คนใน 63 ประเทศในปี 2554 เป็นตัวเลขขั้นต่ำเท่าที่แอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนลประเมินได้อย่างค่อนข้างมั่นใจจากการศึกษา และเป็นตัวเลขที่ลดลงจากปี 2553 ที่มีจำนวนการลงโทษประหารชีวิตทั่วโลก 2,024 ครั้ง

ช่วงปลายปี 2554 มีจำนวนผู้ถูกตัดสินประหารชีวิตทั่วโลกอย่างน้อย 18,750 คน เป็นจำนวนขั้นต่ำที่จำแนกตามรายประเทศของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

ในปี 2554 มีการใช้วิธีประหารชีวิตต่าง ๆ เช่น *การตัดศีรษะ* (ซาอุดีอาระเบีย) *การแขวนคอ* (อัฟกานิสถาน บังคลาเทศ อียิปต์ อิหร่าน อิรัก มาเลเซีย เกาหลีเหนือ คณะปกครองปาเลสไตน์ (ฉนวนกาซา) สาธารณรัฐซูดานใต้ ซูดาน) *การฉีดยา* (จีน ไต้หวัน สหรัฐอเมริกา) และ*การยิง* (เบลารุส จีน เกาหลีเหนือ คณะปกครองปาเลสไตน์ (ฉนวนกาซา) โซมาเลีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เวียดนาม เยเมน)

ตามรายงานอย่างเป็นทางการ มีผู้ถูกประหารอย่างน้อย 3 คนในอิหร่านสำหรับความผิดที่กระทำขึ้นตอนที่อายุยังไม่ถึง 18 ปี ซึ่งขัดกับกฎบัตรระหว่างประเทศ รายงานอย่างไม่เป็นทางการชี้ว่าอาจมีการประหารชีวิตในลักษณะนี้มากถึง 7 กรณี มีอยู่รายหนึ่งที่ทางการให้ข้อมูลว่าเป็น “เยาวชน” ได้ถูกประหารในซาอุดีอาระเบีย ส่วนที่มอริเตเนียมีการลงโทษประหารชีวิตชายหนุ่ม 3 คนสำหรับความผิดที่กระทำตั้งแต่อายุยังไม่ถึง 18 ปี แต่ต่อมาได้มีการเปลี่ยนโทษให้เหลือเพียงจำคุก 12 ปีหลังจากการอุทธรณ์ ที่ซูดานมีรายงานยืนยันการลงโทษประหารชีวิตเยาวชน 2 คน ที่เยเมนมีผู้ซึ่งอายุน่าจะไม่ถึง 18 ปีตอนที่ก่อเหตุ ในปัจจุบันทั้งสี่คนมีความเสี่ยงอย่างมากที่จะถูกประหาร ประกติแล้วมักมีข้อถกเถียงกันอย่างมากถึงอายุที่แท้จริงของผู้ต้องหาเนื่องจากไม่มีหลักฐานที่ชัดเจน อย่างเช่นกรณีที่ไม่มีใบเกิด¹⁵ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยังกังวลต่อไปว่าผู้ที่กระทำความผิดตั้งแต่ยังเป็นผู้เยาว์ในไนจีเรีย ซาอุดีอาระเบีย และเยเมน ยังคงถูกควบคุมตัวตามบทลงโทษประหารชีวิต

ไม่มีรายงานว่ามีการประหารชีวิตตามคำสั่งศาลด้วยการขว้างปาหิน ทั้งไม่มีรายงานถึงการตัดสินประหารชีวิตเพิ่มด้วยการขว้างปาหิน อย่างไรก็ตาม เป็นที่ทราบกันว่าการประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณชนในอิหร่าน เกาหลีเหนือ ซาอุดีอาระเบีย และโซมาเลีย

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลยังกังวลว่า ส่วนใหญ่แล้วในประเทศที่มีการตัดสินประหารชีวิต หรือมีผู้ถูกประหาร มักเป็นประเทศที่มีกระบวนการยุติธรรมที่ไม่สอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศด้านการไต่สวนคดีอย่างเป็นธรรม บ่อยครั้งมักมีการใช้หลักฐานที่เป็น “คำสารภาพ” ที่ถูกกล่าวหาว่ามาจากการทรมานหรือการกดดันอย่างอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับประเทศเบลารุส จีน อิหร่าน อิรัก เกาหลีเหนือ และซาอุดีอาระเบีย ในอิหร่านและอิรัก “คำสารภาพ” บางกรณีมีการนำมาถ่ายทอดทางโทรทัศน์ก่อนการไต่สวนคดีจะเริ่มต้นขึ้น ยิ่งเป็นการซ้ำเติมการละเมิดสิทธิของจำเลยในฐานะที่ต้องได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์

ยังคงมีการบังคับใช้โทษประหารชีวิตสถานเดียวในประเทศอินเดีย อิหร่าน มาเลเซีย ปากีสถาน สิงคโปร์ ตรินิแดดและโตเบโก และแซมเบีย การบังคับใช้โทษประหารชีวิตสถานเดียวไม่สอดคล้องกับหลักการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน เพราะเปิดโอกาสไม่ให้มีการคำนึงถึงความเป็นมาของบุคคลหรือพฤติการณ์เฉพาะสำหรับความผิดในแต่ละกรณี

ในปี 2554 ยังมีผู้ถูกตัดสินประหารชีวิตหรือถูกประหารสำหรับความผิดที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการฆ่าบุคคลโดยเจตนา จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ว่าเป็น “อาชญากรรมร้ายแรงสุด” ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 6 ของ ICCPR มีข้อมูลว่ามีการใช้โทษประหารเพื่อลงโทษในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในประเทศต่าง ๆ อย่างเช่น จีน อินเดีย อินโดนีเซีย อิหร่าน มาเลเซีย ปากีสถาน ซาอุดีอาระเบีย สิงคโปร์ ไทย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และเยเมน

ในปี 2554 ยังมีการลงโทษประหารชีวิตสำหรับคดีมีขู่และมีเพศสัมพันธ์แบบวิตถาร (อิหร่าน) ความผิดด้านศาสนาอย่างเช่น “การละทิ้งศาสนาตน (apostasy)” (อิหร่าน) และ “หมิ่นศาสนา (blasphemy)” (ปากีสถาน) “ไสยศาสตร์ (sorcery)” (ซาอุดีอาระเบีย) การลักลอบขนส่งกระดุกมนุษย์ (สาธารณรัฐคองโก) และอาชญากรรมด้านเศรษฐกิจ (จีน) รวมทั้งการข่มขืนกระทำชำเรา (ซาอุดีอาระเบีย) และการลักทรัพย์ “ที่ร้ายแรง” (เคนยา แซมเบีย) สุดท้าย ในปี 2554 ยังมีการลงโทษประหารชีวิตสำหรับความผิด “ล้มล้างระบอบปกครอง” ที่แตกต่างกัน หรือ “การกระทำอันเป็นภัยต่อความมั่นคง” และ “อาชญากรรมต่อรัฐ” อื่น ๆ (อย่างเช่น “moharebeh” – ศัตรูต่อพระเจ้า (enmity against God) – ในอิหร่าน) โดยไม่คำนึงว่าจะจะเป็นเหตุให้สูญเสียชีวิตหรือไม่ก็ตาม การลงโทษประหารชีวิตในปี 2554 (แกมเบีย คูเวต เลบานอน เกาหลีเหนือ คณะปกครองปาเลสไตน์ และโซมาเลีย) ในเกาหลีเหนือการลงโทษประหารชีวิตมักถูกนำมาใช้แม้ว่าความผิดตามข้อกล่าวหาไม่มีโทษร้ายแรงถึงขั้นประหารชีวิตตามหลักกฎหมายในประเทศ

อัฟกานิสถานและสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์รื้อฟื้นการประหารชีวิตในปี 2554 ซึ่งขัดกับแนวโน้มระดับโลกที่มุ่งยกเลิกโทษประหาร นอกจากนี้ยังมีการขยายขอบเขตความผิดสำหรับโทษประหาร ซึ่งถือว่าขัดกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ อย่างเช่นกรณี บังคลาเทศ จีน อียิปต์ อินเดีย อิหร่าน ไนจีเรีย และซีเรีย

สิ่งที่น่ากังวลในปี 2554 ได้แก่การเพิ่มขึ้นและการนำโทษประหารมาใช้ในศาลทหารและคณะอนุญาโตตุลาการ รวมทั้งการได้สวนคดีของพลเรือนในประเทศต่าง ๆ อย่างเช่นบาห์เรน สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก อียิปต์ เลบานอน คณะปกครองปาเลสไตน์ (ในเวสต์แบงก์และฉนวนกาซา) โซมาเลีย และสหรัฐอเมริกา

ภาพรวมภูมิภาค

ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

ในปี 2554 มีการประหารชีวิตใน 7 ประเทศในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก เช่น อัฟกานิสถานที่เริ่มประหารชีวิตหลังจากหยุดไปเป็นเวลาสองปี อย่างไรก็ตาม ในภูมิภาคนี้มีสัญญาณบ่งบอกการทำทลายความชอบธรรมของการลงโทษประหาร ปี 2554 เป็นครั้งแรกในรอบ 19 ปีที่ไม่มีประหารชีวิตเกิดขึ้นในญี่ปุ่น

ไม่มีข้อมูลการประหารชีวิตในสิงคโปร์ บรูไนดารุสซาลาม อินเดีย อินโดนีเซีย ลาว มัลดีฟส์ มองโกเลีย พม่า ปากีสถาน เกาหลีใต้ ศรีลังกา และไทยมีแนวโน้มจะเป็นประเทศที่ปลอดจากการประหารต่อไป ในพื้นที่ย่อยของเอเชียแปซิฟิกยังคงปลอดจากโทษประหาร ยกเว้นการลงโทษประหารชีวิตในปาปัวนิวกินี มีการอภิปรายถกเถียงในประเด็นโทษประหารที่จีน ญี่ปุ่น มาเลเซีย เกาหลีใต้ และไต้หวัน และหลายรัฐบาลได้เข้ามาแทรกแซงกรณีพิพาทเมืองของตนต่อโทษประหารในต่างประเทศ

แม้จะมีแนวโน้มที่ดีเหล่านี้ รัฐบาลในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกยังคงใช้โทษประหารอยู่ต่อไป ซึ่งเป็นการละเมิดมาตรฐานระหว่างประเทศ ศาลในภูมิภาคนี้ยังคงสั่งลงโทษประหารแม้จะมีการโต้สวนคดีอย่างไม่เป็นธรรม โดยมักมีการใช้หลักฐานที่เป็น “คำสารภาพ” ที่ถูกกล่าวหาว่ามาจากการทรมานหรือการกดดันอย่างอื่น คนต่างชาติยังได้รับผลกระทบค่อนข้างมากจากช่องว่างในระบบกฎหมายของหลายประเทศ คนต่างชาติหลายคนได้ถูกตัดสินประหารชีวิตฐานความผิดที่ไม่เข้าหลักเกณฑ์ว่าเป็น “อาชญากรรมร้ายแรงสุด” อย่างเช่นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งมักมีบทลงโทษให้ประหารชีวิตสถานเดียว

รัฐบาลส่วนใหญ่ในภูมิภาคไม่ยอมเปิดเผยข้อมูลการใช้โทษประหาร แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ยังไม่สามารถยืนยันตัวเลขการใช้โทษประหารในจีนและไม่สามารถหาข้อมูลที่ชัดเจนได้สำหรับกรณีมาเลเซีย เกาหลีเหนือ หรือสิงคโปร์ ในมองโกเลีย โทษประหารยังถูกจัดว่าเป็นความลับของรัฐ ส่วนที่เวียดนาม การตีพิมพ์เผยแพร่ข้อมูลสถิติการใช้โทษประหารยังเป็นสิ่งต้องห้ามตามกฎหมาย

เชื่อว่าในประเทศจีนมีการประหารชีวิตอย่างน้อย 51 ครั้ง ไม่รวมการประหารชีวิตอีกหลายพันครั้งซึ่งเชื่อว่าเกิดขึ้นเช่นกัน และน่าจะเกิดขึ้นในอีกเจ็ดประเทศในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก อัฟกานิสถาน (2) บังคลาเทศ (5+) จีน (+) มาเลเซีย (+) เกาหลีเหนือ (30+) ไต้หวัน (5) และเวียดนาม (5+)

มีการตัดสินลงโทษประหารชีวิตใหม่อย่างน้อย 833 ครั้งใน 18 ประเทศในภูมิภาคนี้สำหรับปี 2554 ได้แก่ อัฟกานิสถาน (+) บังคลาเทศ (49+) จีน (+) อินเดีย (110+) อินโดนีเซีย (6+) ญี่ปุ่น (10) มาเลเซีย (108+) มองโกเลีย (+) พม่า (33+) เกาหลีเหนือ (+) ปากีสถาน (313+) ปาปัวนิวกินี (5) สิงคโปร์ (5+) เกาหลีใต้ (1) ศรีลังกา (106) ไต้หวัน (16) ไทย (40) และเวียดนาม (23+)

หลังจากว่างเว้นการประหารชีวิตไปสองปีในอัฟกานิสถาน เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2554 ชายสองคนได้ถูกประหารชีวิตด้วยการแขวนคอที่เรือนจำ Pul-e-Charkhi นอกกรุงคาบูล ชายทั้งสองได้แก่ ชาร์ อาจาม (Zar Ajam) พลเมืองชาวปากีสถานจาก North Warizistan และมาตุลา (Mateullah) จากจังหวัด Kunar ในอัฟกานิสถาน พวกเขาถูกลงโทษในความผิดสังหารบุคคลประมาณ 40 คนและทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 78 คนหลังจากบุกเข้าปล้นสาขาของธนาคารคาบูลที่เมืองจาลาลาบัด เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2554 กลุ่มกบฏอ้างว่าเป็นผู้โจมตีดังกล่าว มีข้อมูลว่ามีการลงโทษประหารชีวิตในปี 2554 และมีคนที่ถูกตัดสินประหารชีวิตอย่างน้อย 140 คนในช่วงปลายปี

ในวันที่ 21 มกราคม มีการเดินขบวนประท้วงโทษประหารที่เมืองเฮรัต กรุงคาบูล และเมืองมาซาร์อี ชารีฟ (Mazar-e-Sharif) เพื่อต่อต้านการลงโทษประหารชาวอัฟกานิสถานในอิหร่าน โดยเชื่อว่าจนถึงปลายปี 2554 มีพลเมืองชาวอัฟกานิสถานมากถึง 4,000 คนที่ถูกศาลอิหร่านสั่งประหารชีวิต

มีข้อมูลว่ามีการประหารชีวิตอย่างน้อย 5 ครั้ง และมีการลงโทษประหารชีวิตอย่างน้อย 49 ครั้งในบังคลาเทศเมื่อปีที่ผ่านมา ในเดือนกรกฎาคม 2554 รัฐบาลเริ่มกระบวนการแก้กฎหมายเพื่อขยายขอบเขตของโทษประหารโดยคณะรัฐมนตรีอนุมัติร่างพระราชบัญญัติป้องกันและควบคุมการค้ามนุษย์ เพื่อเสนอเข้าสู่ที่ประชุมรัฐสภาในช่วงปลายปี โดยจะกำหนดให้ความผิดฐานค้ามนุษย์เป็นหนึ่งในความผิดถึงขั้นประหารชีวิต คณะรัฐมนตรีบังคลาเทศยังให้ความเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติอีกฉบับหนึ่งเพื่อขยายบทลงโทษประหารเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2554 โดยรัฐสภาบังคลาเทศได้มีมติรับรองร่างสุดท้ายของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติต่อต้านการก่อการร้าย พ.ศ. 2554 ในเดือนกุมภาพันธ์ 2555 โดยมีการกำหนดโทษประหารให้กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สนับสนุนหรือให้ความช่วยเหลือด้านการเงินกับปฏิบัติการด้วยความรุนแรงและการก่อการร้ายในประเทศ

แม้ว่าจีนจะเป็นประเทศที่มีการประหารชีวิตมากสุดในโลกในปี 2554 แต่ทางการจีนก็ยังคงเก็บข้อมูลการใช้โทษประหารเป็นความลับ และยังคงปิดกั้นความพยายามที่จะตรวจสอบตามคำกล่าวอ้างของรัฐบาลว่าการใช้โทษประหารได้ลดลงอย่างมากหลังจากปี 2550 เป็นต้นมา เนื่องจากไม่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ตัวเลขอย่างเป็นทางการ สื่อซึ่งเป็นของรัฐได้รายงานคดีตั้งหลายคดีซึ่งทำให้เกิดการอภิปรายถกเถียงมากมายในปี 2554 อย่างไรก็ตาม เป็นการถกเถียงที่ไม่ได้มีข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ

แม้ว่าในปี 2554 รัฐบาลจีนได้ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญา 13 ประเภท ส่วนใหญ่เป็นความผิดสำหรับผู้ทำงานด้านธุรกิจและมักไม่ค่อยมีการประหารชีวิตจริง แต่ทางการจีนก็ยังคงกำหนดโทษประหารให้กับความผิดที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหลายประเภท อยู่ดี ไม่ว่าจะเป็นในคดีคอร์รัปชันและการค้ายาเสพติด ทางการจีนยังขยายบทลงโทษประหารให้ครอบคลุมอาชญากรรมอื่น ๆ อย่างเช่น การบังคับหรือล่อลวงให้บุคคลบริจาควัยวะ ซึ่งในบางกรณีอาจจัดให้เป็นการจงใจทำให้บาดเจ็บหรือเจตนาฆ่าก็ได้ ซึ่งล้วนเป็นความผิดที่มีโทษถึงขั้นประหาร รัฐบาลยังขยายเงื่อนไขซึ่งเป็นเหตุให้สามารถใช้โทษประหารกับการผลิตและขายยาปลอม หรือผลิตภัณฑ์อาหารที่เป็นพิษหรือเป็นอันตราย

ผู้ต้องโทษประหารในจีนยังคงไม่ได้รับการไต่สวนคดีอย่างเป็นทางการสำหรับปี 2554 ศาลไม่ได้ยึดหลักการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ และปล่อยให้จำเลยทำหน้าที่พิสูจน์ตนเอง ในขณะที่ตำรวจก็มักจะใช้การทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายเพื่อบังคับให้สารภาพ ตามกฎหมายจีนผู้ต้องโทษประหารไม่มีสิทธิขอภัยโทษหรือขอแปลงโทษจากฝ่ายบริหาร ช่องว่างในทางปฏิบัติที่ร้ายแรงยังเป็นเหตุให้ประชาชนหลายคนเสี่ยงที่จะถูกพรากชีวิตไปโดยพลการ

เฉินลุ่ยหวู (Chen Ruiwu) **ฉางซี้หง** (Shang Zhihong) และ**หยางหงยี** (Yang Hongyi) ได้รับการยกฟ้องจากข้อกล่าวหาเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2552 ตามคำสั่งอย่างเป็นทางการโดยลักษณะอักษรจากศาลประชาชนชั้นสูงแห่งมณฑลเหอเป่ย์ โดยต้องใช้เวลาสองปีกว่าที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของชายทั้งสาม และได้รับการปล่อยตัวจากศาลประชาชนกลางแห่งเมืองหล่งฟาง ซึ่งเป็นศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2554

ในการสัมมนาด้านกฎหมายที่กรุงปักกิ่งเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2554¹⁶ มีรายงานข่าวว่าเฉินลุ่ยหวูได้บรรยายถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างการสอบสวนของตำรวจและระหว่างอยู่ในแดนประหารในจีน

เขากล่าวหาว่าถูกทรมานตั้งแต่วันแรกของการควบคุมตัวในปี 2544 มีการเอาสายทองแดงซึ่งเป็นสายโทรศัพท์เก่า ๆ มาพันที่นิ้วมือและนิ้วเท้าของเขา และมีการแขวนหูโทรศัพท์เพื่อส่งกระแสไฟฟ้าเข้ามาในสายไฟ เขาเล่าให้ฟังว่า เจ้าหน้าที่เขย่าตัวเขาซ้ำแล้วซ้ำอีก บังคับให้เขาสารภาพ

ตามข้อมูลของหนังสือพิมพ์ *Heilongjiang Daily* ในระหว่างให้การต่อศาล เฉินลุ่ยหวูระบุว่า เขาถูกทรมาน โดยมีการเอากระบอกไฟฟ้าจี้เข้าที่อวัยวะเพศของเขา ถูกบังคับให้ดื่มน้ำผสมพริก มีการเอาถุงพลาสติกมาครอบศีรษะทำให้หายใจไม่ออก เอาไฟแช็กมาจุดไฟลงที่ฝ่าเท้าของเขา เอาคีมมาหนีบนิ้วมือของเขา และใช้สายโทรศัพท์พันนิ้วอย่างที่กำลังถึงข้างต้น ในระหว่างควบคุมตัว มีรายงานข่าวว่าเฉินลุ่ยหวูพยายามฆ่าตัวตายด้วยการกัดลิ้น แต่ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลและถูกเย็บเจ็ดเข็มก่อนจะถูกส่งตัวกลับเรือนจำ

หลังจากถูกทรมานกว่าหนึ่งเดือน มีรายงานข่าวว่าเงินลู่หุยยอมสารภาพผิด อย่างไรก็ตาม “ตอนที่ตำรวจจับมือเขาให้เซ็นรับรองบันทึกคำให้การของศาล เขาตั้งใจเซ็นนามสกุลผิด โดยใช้ตัวอักษรจีนที่ต่างไปเล็กน้อย เขาทำด้วยความหวังเล็ก ๆ ว่า ‘หากผมต้องตายจริง ๆ ศาลในระดับสูงขึ้นไปอาจตรวจเจอว่าลายเซ็นผมเป็นลายเซ็นปลอม และอาจทำการสอบสวน... ผมไม่อยากให้ชื่อเสียงของครอบครัวต้องเสียหาย’”

พลเมืองต่างชาติยังคงถูกตัดสินประหารชีวิตในจีน โดยเฉพาะสำหรับความผิดที่ไม่เข้าหลักเกณฑ์ว่าเป็น “อาชญากรรมร้ายแรงสุด” ซาเย็ด ซาหิด ฮุสเซน (Syed Zahid Hussain) ชายชาวปากีสถานได้ถูกประหารด้วยการฉีดยาเมื่อวันที่ 21 กันยายน 2554 หลังจากศาลประชาชนสูงสุดแห่งกรุงปักกิ่งเห็นชอบให้ประหารชีวิตเขา เขาถูกศาลที่เซี่ยงไฮ้ตัดสินประหารชีวิตเมื่อเดือนมีนาคม 2553 ในข้อหาค้ายาเสพติด แม้เขาจะอ้างว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ครอบครัวระบุว่า เขาไม่ได้รับความช่วยเหลือจากสถานทูตมากเพียงพอในระหว่างการควบคุมตัว และทางครอบครัวยังส่งจดหมายไปที่นายยูซุฟ ราซา กิลานี (Yousaf Raza Gilani) นายกรัฐมนตรี และนายอาซิฟ อาลี ซาร์ดารี (Asif Ali Zardari) ประธานาธิบดีของปากีสถานเพื่อขอความช่วยเหลือที่ปรึกษาด้านสิทธิมนุษยชนของปากีสถานแจ้งกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลว่า เขาได้ขอให้ประธานาธิบดีปากีสถานเข้ามาแทรกแซง และยังขอให้ทางการจีนชะลอการประหารชีวิตออกไป

ในปี 2554 มีความพยายามจัดทำร่างและอภิปรายร่างแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของจีน ตามเนื้อหาในร่างที่มีการเผยแพร่ต่อสาธารณะในปี 2554 แสดงถึงการแก้ไขขั้นตอนปฏิบัติมากมายเกี่ยวกับผู้ต้องสงสัยและจำเลยในคดีที่มีโทษประหาร และยังมีเพิ่มเติมรายละเอียดเกี่ยวกับบทบาทของทนายความในการจัดทำร่างสุดท้าย ตามร่างแก้ไขมีการเสนอให้อาจมีการบันทึกเสียงหรือวิดีโอการสอบปากคำผู้ต้องสงสัยทุกคน แต่ให้บันทึกทั้งหมดสำหรับผู้ต้องสงสัยที่อาจถูกตัดสินประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (มาตรา 120 แก้ไขใหม่) ทั้งยังกำหนดให้ศาลอุทธรณ์เป็นผู้จัดการพิจารณาในคดีที่มีโทษประหารและคดีอื่น ๆ กรณีที่ทนายฝ่ายจำเลยและอัยการมีความเห็นต่อข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานไม่ตรงกัน (มาตรา 222 แก้ไขใหม่) ในแง่ขั้นตอนการพิจารณาเพื่อกำหนดโทษประหารของศาลประชาชนสูงสุด ในร่างแก้ไข (มาตรา 238) มีการขยายขอบเขตอำนาจของศาลประชาชนสูงสุด ซึ่งนอกจากจะสามารถสั่งควบคุมตัวระหว่างรอการไต่สวนคดีใหม่ กรณีที่ไม่มีคำสั่งให้ประหารชีวิตแล้ว แต่สำหรับทุกคดี ศาลยังสามารถนัดพิจารณาและแก้ไขบทลงโทษได้ (*tishen yu gaipan*) ตามร่างแก้ไขใหม่ศาลประชาชนสูงสุดจะต้องซักถามจำเลยในระหว่างการพิจารณา และต้องรับฟังข้อถกเถียงจากทนายจำเลย หากทนายมีคำขอเช่นนั้น (มาตรา 239 แก้ไขใหม่)

ร่างแก้ไขเหล่านี้แม้จะมีจำกัด แต่ก็นับเป็นการปรับปรุงที่น่ายินดีสำหรับขั้นตอนการพิจารณาคดีที่มีโทษประหาร เนื่องจากตามมาตรฐานระหว่างประเทศต้องมีมาตรการคุ้มครองสิทธิเข้มงวดสุด อย่างไรก็ตาม ทางสภาประชาชนแห่งชาติอาจไม่ผ่านร่างแก้ไขเต็มทั้งฉบับในเดือนมีนาคม 2555 ร่างแก้ไขที่ให้อำนาจศาลประชาชนสูงสุดในการทบทวนคำสั่งทำให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์

อย่างมาก เพราะเหมือนกับเป็นการเพิ่มศาลลำดับที่สามขึ้นมาอีกชั้นตอนหนึ่ง ซึ่งย่อมส่งผลให้มีการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ เพิ่มขึ้นมาก

เล้งเกาฉวน (Leng Guoquan) พ่อค้าอาหารทะเลได้รับการแปลงโทษจากโทษประหารเป็นจำคุกตลอดชีวิตเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2554 เขาถูกศาลประชาชนชั้นกลางแห่งเมืองด้านจงที่มณฑลเหอหนิงตัดสินประหารชีวิตเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2552 ในข้อหาเป็นหัวหน้าแก๊งลักลอบค้ายาเสพติด การไต่สวนคดีของเขาเกิดขึ้นอย่างไม่เป็นธรรม โดยอาศัยคำรับสารภาพของเขาและปากคำของพยานซึ่งในเวลาต่อมาได้ขอถอนคำให้การของตนเองหรือไม่ก็แจ้งต่อศาลว่าถูกทรมานเพื่อให้ให้การเพื่อเอาผิดเขา เล้งเกาฉวนปฏิเสธข้อกล่าวหาตลอดมา และบอกว่าเขาได้รับสารภาพเพราะถูกทรมาน

เล้งเกาฉวนถูกควบคุมตัวเมื่อวันที่ 19 มกราคม 2552 และให้การว่าถูกทรมานซ้ำแล้วซ้ำอีกจนถึงวันที่ 24 มีนาคม 2552 ซึ่งเขาได้ถูกบังคับให้ท่องคำรับสารภาพที่ถูกเขียนไว้แล้วต่อหน้ากล้อง โดยเจ้าหน้าที่ได้ใช้บันทึกคำสารภาพนี้เป็นหลักฐานสำคัญในรายงานการสอบสวนอย่างเป็นทางการในคดีของเขา โดยพนักงานอัยการไม่ได้ให้พยานวัตถุเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนปากคำของพยานในการไต่สวนคดีครั้งแรกเลย

ศาลประชาชนชั้นกลางแห่งเมืองด้านจงไม่รับพิจารณาข้อกล่าวหาว่ามีการทรมาน ในระหว่างการพิจารณาคดีของเขาเมื่อปี 2552 ในวันที่ 23 สิงหาคม 2553 สำนักงานอัยการมณฑลเหอหนิงสรุปว่าได้พบรอยแผลเป็นและบาดแผลบนร่างกายของเล้งเกาฉวนจริง แต่ก็ไม่ใช่หลักฐานมากพอที่จะสรุปได้ว่าเป็นบาดแผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของคณะเจ้าหน้าที่ที่สอบสวนปากคำ เล้งเกาฉวนได้รับแจ้งในขณะนั้นว่า ไม่ว่าเขาจะร้องเรียนกับใคร ทางสำนักงานอัยการแห่งเมืองด้านจงก็จะเป็นผู้สรุปผลการสอบสวน และการตัดสินของพวกเขาถือเป็นที่สุด

เล้งเกาฉวนได้อุทธรณ์ต่อศาลประชาชนสูงแห่งมณฑลเหอหนิง ในระหว่างให้การแก่ศาลอุทธรณ์ เขาได้เปิดให้ศาลดูรอยแผลเป็นที่ศีรษะ ข้อมือ และขาของตนเอง และระบุว่าเกิดจากการทรมาน นายฝ่ายจำเลยได้เสนอให้สอบสวน 56 ปาก แต่ศาลอนุญาตให้สอบแค่ 3 ปาก ในวันที่ 6 พฤษภาคม 2554 ศาลแห่งมณฑลเหอหนิงได้ส่งคดีของเล้งเกาฉวนกลับไปเพื่อให้มีการไต่สวนคดีใหม่เนื่องจาก “ข้อเท็จจริงที่ไม่ชัดเจน” และ “พยานหลักฐานไม่เพียงพอ” หลังการไต่สวนคดีใหม่โดยศาลประชาชนชั้นกลางแห่งเมืองด้านจง เล้งเกาฉวนได้ถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิตเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน เขายังคงยืนยันว่าเป็นผู้บริสุทธิ์

เป็นเวลาเจ็ดปีติดต่อกันที่**อินเดีย**ไม่มีการประหารชีวิต แต่มีการลงโทษประหารชีวิตครั้งใหม่อย่างน้อย 110 ครั้งในปี 2554 ทำให้จำนวนของผู้ที่เชื่อว่าต้องโทษประหาร ณ ปลายปี 2554 อยู่ที่ราว 400-500 คน

ช่วงสิ้นเดือนพฤษภาคม 2554 ประธานาธิบดีประทีป ปาติล (Pratibha Patil) ได้ปฏิเสธคำขอลดหย่อนโทษ ซึ่งนับเป็นคำขอลดหย่อนโทษฉบับสุดท้ายสำหรับนักโทษประหารในอินเดีย ได้แก่ คดีของเดวินเดอร์ พัล สิงห์ ภูลลาร์ (Devinder Pal Singh Bhullar) และมะหิณฑรา นาท ทาส ภูลลาร์ (Mahendra Nath Das Bhullar) ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตในปี 2544 ในข้อหาวางแผนก่อการร้ายอันเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต 9 คนที่กรุงเดลี ในปี 2536 แม้ว่านายทาสจะเป็นนักโทษในแดนประหารตั้งแต่ปี 2540 ในข้อหาฆาตกรรมที่เมืองกัวหาตี รัฐอัสสัมในปี 2539 ประธานาธิบดีได้ปฏิเสธคำขอลดหย่อนโทษอีกสามครั้ง ในเดือนสิงหาคม 2554 ในคดีของชายสามคนที่ถูกลงโทษเนื่องจากการสังหารอดีตนายกรัฐมนตรีราชีฟ คานธี (Rajiv Gandhi) ทั้ง มูรูกัน (Murugan) ซานตัน (Santhan) และอริวู (Arivu) (หรือที่เรียกว่า Perarivalan) ถูกตัดสินประหารชีวิตในเดือนมกราคม 2541 โดยศาลพิเศษต่อต้านการก่อการร้าย และต่อมาศาลฎีกาได้พิพากษายืนในเดือนพฤษภาคม 2542 อย่างไรก็ตาม มีการชะลอการประหารชีวิตไว้ตามคำสั่งศาล ทั้งนี้เพื่อพิจารณาข้อโต้แย้งทางกฎหมายเกี่ยวกับความล่าช้าในการวินิจฉัยตามคำขอลดหย่อนโทษ และความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของคำสั่งให้ควบคุมตัวนักโทษในแดนประหารอย่างยิ่งยัดเยื่อ

ในวันที่ 16 มิถุนายน 2554 ศาลสูงแห่งเมืองมุมไบ มีคำสั่งว่า การบังคับใช้โทษประหารชีวิตสถานเดียวตามมาตรา 31-A ของพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษและวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท พ.ศ. 2528 ละเมิดมาตรา 21 ของรัฐธรรมนูญอินเดีย และมีคำสั่งให้แก้ไขกฎหมายเพื่อให้ผู้พิพากษาสามารถใช้ดุลพินิจเลือกบทลงโทษ ผลจากคำสั่งศาลเป็นเหตุให้ความผิดเกี่ยวกับการส่งออกหรือเคลื่อนย้ายยาเสพติดให้โทษ รวมทั้งการให้เงินสนับสนุนทั้งโดยทางตรงหรือทางอ้อมเป็นความผิดที่อาจถึงขั้นประหารชีวิตได้โดยให้ผู้พิพากษาใช้ดุลพินิจตามความเหมาะสม

ในเดือนธันวาคม 2554 รัฐสภาอินเดียเห็นชอบต่อร่างกฎหมายกำหนดให้การก่อการร้ายที่มุ่งทำลายท่อแก๊สและน้ำมันมีบทลงโทษถึงขั้นประหารชีวิต ในกรณีที่พฤติกรรมเช่นนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นเสียชีวิต ในเดือนเดียวกันที่รัฐคุชราตทางภาคตะวันตก กฎหมายที่กำหนดโทษประหารสำหรับการผลิตและขายสุราที่มีพิษก็ได้มีผลบังคับใช้

เป็นเวลาสามปีติดต่อกันที่ไม่มีรายงานการประหารชีวิตในอินโดนีเซีย สำหรับปี 2554 มีข้อมูลว่ามีผู้ถูกตัดสินประหารชีวิต 6 คน และเชื่อว่าจนถึงปลายปี 2554 มีนักโทษในแดนประหารอยู่กว่า 100 คน ในปีเดียวกัน มีข้อมูลว่ามีการจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะกิจเพื่อช่วยเหลือพลเมืองอินโดนีเซียที่ต้องโทษประหารในประเทศอื่น ในเดือนกรกฎาคม 2554 มีรายงานข่าวว่านายมุฮามิน อิสกันดาร์ (Muhaimin Iskandar) รัฐมนตรีทรัพยากรบุคคลและการอพยพระบุว่ารัฐบาลได้พยายามขอลดหย่อนโทษสำหรับพลเมืองชาวอินโดนีเซียที่ต้องโทษประหารในต่างประเทศ มีรายงานข่าวว่ารัฐบาลได้เข้าไปติดต่อกับทางมาเลเซียและซาอุดีอาระเบีย ซึ่งเป็นประเทศที่คนอินโดนีเซียเข้าไปทำงานเป็นแรงงานจำนวนมาก ตามตัวเลขที่นายฮัมฟรีย์ อา เดมัต (Humphrey R. Djemat) โฆษกหน่วยงานคุ้มครองคนงานข้ามชาติของอินโดนีเซียเปิดเผย ในวันที่ 3 พฤศจิกายน 2554 มีพลเมืองชาวอินโดนีเซีย 221 คนที่ต้องโทษประหารใน 3 ประเทศ

ได้แก่ ชาวอุตาระเบีย 45 คน มาเลเซีย 148 คนและจีน 28 คน มัฟตุห์ บัสยูนิ (Maftuh Basyuni) ประธานของคณะทำงานได้ให้สัมภาษณ์ต่อหนังสือพิมพ์ Jakarta Globe ระบุว่าในปี 2554 คณะทำงานของเขาสามารถช่วยเหลือให้มีการปล่อยตัวแรงงานข้ามชาติอินโดนีเซียที่รอการประหารชีวิตได้ 37 คน โดยประกอบด้วยคนงานอินโดนีเซีย 8 คนในชาวอุตาระเบีย 14 คนในมาเลเซีย 11 คนในจีน และ 1 คนในอิหร่าน¹⁷

เป็นครั้งแรกในรอบ 19 ปีที่ไม่มีรายงานการประหารชีวิตในญี่ปุ่นเลย นายซัทสูกิ เอดะ (Satsuki Eda) รัฐมนตรียุติธรรมซึ่งได้รับแต่งตั้งเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2554 ได้แสดงความเห็นส่วนตัวต่อต้านการลงโทษประหาร รัฐมนตรีคนใหม่คือนายฮิเดโอะ ฮิราโอกะ (Hideo Hiraoka) ได้รับการแต่งตั้งเข้ามาแทนเมื่อวันที่ 2 กันยายน รัฐมนตรีทั้งสองคนไม่เคยลงนามในคำสั่งให้ประหารชีวิตเลยระหว่างการดำรงตำแหน่งในปี 2554 มีรายงานว่า มีแรงกดดันจากเจ้าหน้าที่ในคณะรัฐมนตรีและกระทรวงเพื่อให้มีการประหารชีวิต ในช่วงปลายเดือนตุลาคม 2554 มีรายงานว่านายโอสามุ ฟุจิมุระ (Osamu Fujimura) เลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้กระตุ้นรัฐมนตรี ฮิราโอกะในระหว่างการประชุมคณะกรรมการรัฐสภา เพื่อให้ใช้อำนาจในการสั่งการให้มีการประหารชีวิต

ในวันที่ 7 ตุลาคม 2554 สหพันธ์เนติบัณฑิตสภาแห่งญี่ปุ่น (Japan Federation of Bar Associations -JFBA) ได้รับรองปฏิญญาเมื่อจบการประชุมประจำปีด้านสิทธิมนุษยชนที่เมืองทากามัตสึ มณฑลคากาวา ประกาศต่อต้านโทษประหาร JFBA เรียกร้องรัฐบาลให้เริ่มต้น “การอภิปรายอย่างกว้างขวางในสังคม” โดยทันทีเพื่อพิจารณาการยกเลิกโทษประหาร และให้ชะลอการประหารชีวิตในระหว่างที่ยังมีการอภิปรายถกเถียงอยู่

อย่างไรก็ตาม ศาลญี่ปุ่นได้ตัดสินลงโทษประหารใหม่ 10 คดีในปี 2554 ทำให้น่าจะมีนักโทษในแดนประหาร 130 คนในปัจจุบัน โดยเป็นนักโทษเด็ดขาด ณ ปลายปี 2554 ศาลยังคงใช้โทษประหารต่อไปกับคนที่มีความบกพร่องด้านจิต มีความกังวลต่อสุขภาพจิตของนายฮากามาเดะ ฮิวาโอะ (Hakamada Iwao) ที่ต้องโทษประหารตั้งแต่ปี 2511 ในข้อหาฆาตกรรม ตามมาตรา 479 ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เขาไม่ควรเป็นนักโทษประหารเนื่องจากกฎหมายกำหนดว่า “หากบุคคลที่ถูกตัดสินให้รับโทษประหารชีวิตอยู่ในสภาพไม่ปกติทางจิต รัฐมนตรียุติธรรมจะต้องสั่งการให้ชะลอการประหารชีวิตออกไป” ผลจากการอุทธรณ์เพื่อให้มีการไต่สวนคดีใหม่ของนายฮากามาเดะเป็นเหตุให้ศาลภาคชิซุโอกะอนุญาตให้มีการวิเคราะหที่ดีเอ็นเอของรอยเลือดบนเสื้อที่มีการกล่าวหาว่านายฮากามาเดะเป็นผู้สวมใส่ระหว่างที่มีการฆาตกรรม มีการเปิดเผยผลการวิเคราะห์ดีเอ็นเอเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2554 ซึ่งเป็นการพิสูจน์หาหลักฐานว่ารอยเลือดบนเสื้อของเขาเป็นของผู้เสียหาย แต่ก็เป็นการพิสูจน์ที่ไม่มีข้อสรุปชัดเจน มีการกำหนดให้มีการตรวจดีเอ็นเอครั้งใหม่ช่วงต้นปี 2555

ในวันที่ 27 มกราคม 2554 คณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็กได้พิจารณารายงานฉบับที่สองของลาว เกี่ยวกับการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the

Child - CRC) ในการรับรองข้อสังเกตเชิงสรุปเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2554 คณะกรรมการแสดงข้อกังวลว่า กฎหมายของลาวไม่ได้มีข้อห้ามอย่างชัดเจนต่อการใช้โทษประหารกับผู้เยาว์ และกระตุ้นให้ลาวพิจารณาความเห็นทั่วไปฉบับที่ 10 (2550) ของคณะกรรมการว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมของผู้เยาว์¹⁸ ซึ่งมีการกล่าวถึงข้อห้ามอย่างชัดเจนตามข้อ 37(a) ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กที่เกี่ยวกับการลงโทษประหารหรือการส่งจำคุกตลอดชีวิตต่อผู้ที่ไม่ถึง 18 ปีในขณะก่อเหตุ¹⁹

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่สามารถยืนยันจำนวนการประหารชีวิตที่เกิดขึ้นในมาเลเซียในปี 2554 ได้ แต่มีข้อมูลว่ามีการลงโทษประหารชีวิตครั้งใหม่ 108 ครั้งในปีที่ผ่านมา โดย 2 ใน 3 ของการลงโทษประหารชีวิตใหม่นี้เป็นคดีเกี่ยวกับยาเสพติด และ 1 ใน 3 เป็นคดีต่อพลเมืองต่างชาติ ตามตัวเลขที่นายฮิชามุดดีน ฮุสเซ็น (Hishammuddin Hussein) รัฐมนตรีมหาดไทยเปิดเผยในระหว่างการตอบกระทู้ในรัฐสภาเมื่อวันที่ 2 เมษายน 2554 มีนักโทษรอการประหารชีวิตอยู่ 696 คน และนับแต่ปี 2503 เป็นต้นมามีการประหารชีวิตไปแล้วรวมทั้งสิ้น 441 คน²⁰ ทางกรมมาเลเซียยังคงเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนโทษประหารสำหรับนายหย่งวูยกง (Yong Vui Kong) พลเมืองชาวมาเลเซียที่ต้องโทษประหารในสิงคโปร์

ปี 2554 เป็นครั้งแรกในช่วงหลายปีที่ผ่านมาที่ไม่มีการลงโทษประหารชีวิตครั้งใหม่ในมัลดีฟส์ ในวันที่ 18 เมษายน 2554 รัฐสภามัลดีฟส์เห็นชอบต่อการแก้ไขพระราชบัญญัติลดหย่อนโทษซึ่งกำหนดให้มีการประหารชีวิตทันทีหลังจากมีคำสั่งหรือมีการพิพากษายืนจากศาลฎีกาซึ่งเป็นการตัดอำนาจประธานาธิบดีที่จะให้การลดหย่อนโทษ

โทษประหารในมองโกเลียยังคงถือเป็นความลับของรัฐ และไม่มีการเปิดเผยตัวเลขการลงโทษประหารชีวิตครั้งใหม่ในปี 2554 รวมทั้งจำนวนนักโทษประหาร ณ ปลายปี 2554 ศาลฎีกามองโกเลียแจ้งให้แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลทราบว่า การลงโทษประหารชีวิตมีจำนวนลดลง แต่ก็ยังมีการตัดสินเช่นนั้นอยู่ นายซาเกีย เอลเบ็กดอ (Tsakhia Elbegdorj) ประธานาธิบดีมองโกเลียยังคงยอมให้เปลี่ยนโทษสำหรับนักโทษในแดนประหารที่ขอลดหย่อนโทษ ตามเจตนารมณ์ที่เขาแสดงไว้ในเดือนมกราคม 2553 ในช่วงปลายปี 2554 รัฐสภา (State Great Khural) ยังไม่ลงคะแนนเกี่ยวกับกฎหมายเพื่อให้สัตยาบันรับรองพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติกา ICCPR²¹ ในวันที่ 21 และ 22 มีนาคม 2554 คณะกรรมาธิการสิทธิมนุษยชนได้พิจารณารายงานตามวาระฉบับที่ห้าของมองโกเลียเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกติกา ICCPR²² ในข้อสังเกตเชิงสรุปที่รับรองเมื่อวันที่ 30 มีนาคม คณะกรรมาธิการมีข้อสังเกตและข้อกังวลว่ายังไม่มีการยกเลิกโทษประหาร แม้จะแสดงความยินดีต่อประกาศยุติการประหารชีวิตชั่วคราว และกระตุ้นมองโกเลียให้ดำเนินการที่จำเป็นเพื่อยกเลิกโทษประหารในกฎหมายให้เร็วที่สุด และให้พิจารณาการให้ภาคยานุวัติต่อพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติกา ICCPR²³ ในเดือนพฤษภาคม 2554 รัฐสภามองโกเลียมีมติให้ดำเนินการตามข้อเสนอแนะของหน่วยงานสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ รวมทั้งพันธกิจที่จะ “ดำเนินการมาตรการเพื่อยกเลิกโทษประหารในทางกฎหมาย” ระหว่างปี 2554-2555

ในปี 2554 มีข้อมูลว่ามีการลงโทษประหารชีวิตครั้งใหม่อย่างน้อย 33 ครั้งในพม่า ในวันที่ 16 พฤษภาคมตามคำสั่งสำนักงานประธานาธิบดีฉบับที่ 28/2554 มีการเปลี่ยนโทษประหารเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิตสำหรับนักโทษ 657 คนรวมทั้งผู้หญิง 16 คน โดยเป็นชาวต่างชาติ 15 คน ประกอบด้วยพลเมืองจีน 6 คน มาเลเซีย 1 คน สิงคโปร์ 5 คน ใต้หวัน 1 คน และไทย 2 คน เชื่อว่ามีผู้ที่ยังต้องโทษประหารชีวิตจนถึงปลายปี 2554 อย่างน้อยจำนวน 30 คนรวมทั้งผู้หญิง 2 คน²⁴

พม่าเข้ารับการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนตามกลไก UPR ของคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ในวันที่ 27 มกราคม 2554²⁵ ในแง่โทษประหาร พม่าระบุว่าตั้งแต่ปี 2541 ไม่เคยมีการประหารชีวิตเลย แต่ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามข้อเสนอแนะให้ยกเลิกโทษประหาร อย่างไรก็ตาม ตัวแทนประเทศให้ความเห็นว่าทางฝ่ายบริหารและกระทรวงที่เกี่ยวข้องจะพิจารณาให้สัตยาบันรับรองสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนหลายฉบับ โดยระบุว่าการตัดสินใจขั้นสุดท้ายจะเป็นของรัฐสภา ไม่เป็นที่ชัดเจนว่าจะมีการพิจารณาให้สัตยาบันรับรองพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองหรือไม่²⁶

นาอูรูเข้ารับการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนตามกลไก UPR เมื่อวันที่ 24 มกราคม 2554 ตัวแทนประเทศระบุว่า ในปี 2547 รัฐบาลเริ่มการชำระรัฐธรรมนูญใหม่ทั้งหมด รวมทั้งมาตรา 4(1) ที่กำหนดให้มีโทษประหาร กระบวนการชำระรัฐธรรมนูญส่งผลให้เกิดร่างรัฐธรรมนูญสองฉบับ ซึ่งได้รับเสียงสนับสนุนอย่างเป็นทางการจากรัฐสภาในปี 2552 ในร่างฉบับที่ 2 ซึ่งมีข้อบัญญัติให้ยกเลิกโทษประหารในรัฐธรรมนูญ ต้องมีการให้ความเห็นชอบโดยผ่านการลงประชามติในโอกาสต่อไป ตัวแทนประเทศให้ข้อมูลว่าเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2553 มีการลงคะแนนเสียงปฏิเสธข้อแก้ไขรัฐธรรมนูญ และความล้มเหลวในการผ่านประชามติทำให้ทางคณะกรรมการการถาวรรัฐสภาซึ่งทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการจัดทำร่างรัฐธรรมนูญต้องนำเรื่องไปพิจารณาใหม่ หัวหน้าของตัวแทนประเทศระบุว่า เขาคิดว่าการที่ประชาชนไม่ลงคะแนนเห็นชอบข้อแก้ไขรัฐธรรมนูญในการลงประชามติ น่าจะเป็นเพราะความซับซ้อนและจำนวนของมาตราที่ต้องแก้ไข ไม่น่าจะเกี่ยวกับความกังวลของประชาชนนาอูรูเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เสนอ ตัวแทนยังระบุต่อไปว่า กฎหมายลูกของนาอูรูไม่ได้กำหนดให้มีการใช้โทษประหาร และระบุด้วยว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ที่รัฐสภานำบทลงโทษดังกล่าวมาใช้ เนื่องจากนาอูรูเป็นประเทศที่ลงนามในพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และโทษประหารไม่ใช่สิ่งที่ประชาชนนาอูรูหรือประชาคมนานาชาติจะยอมรับได้²⁷ ภายหลังการแก้ไขกฎหมาย นาอูรูได้เขียนระบุข้อมูลอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรว่ารัฐบาลของนาอูรูยอมรับปฏิบัติตามข้อเสนอแนะเพื่อให้สัตยาบันรับรอง ICCPR และพิธีสารเลือกรับทั้งสองฉบับ ทั้งนี้เพื่อยกเลิกโทษประหาร²⁸

ในเกาหลีเหนือ แม้ว่าตัวเลขการลงโทษประหารและการประหารชีวิตที่รายงานโดยสื่อมวลชนดูเหมือนจะลดลงในปี 2554 โดยมีข้อมูลว่ามีการประหารชีวิตอย่างน้อย 30 ครั้งตลอดทั้งปี แต่ดูเหมือนจะเป็นตัวเลขที่ต่ำกว่าความเป็นจริงมาก การไต่สวนคดีของเกาหลีเหนือไม่สอดคล้อง

กับมาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยความเป็นธรรมและกระบวนการอันควรตามกฎหมายเลย เนื่องจากศาลขาดความเป็นอิสระและมีข้อบัญญัติที่เป็นปัญหาทั้งในรัฐธรรมนูญและกฎหมายลูก

ในเดือนมกราคม 2554 มีรายงานที่ไม่อาจยืนยันได้ว่ามีเจ้าหน้าที่กว่า 200 คนที่ถูกหน่วยงานความมั่นคงแห่งชาติควบคุมตัวไว้ ทั้งนี้เพื่อกระชับโครงสร้างอำนาจภายหลังการสืบทอดตำแหน่งของนายคิมจองอึน (Kim Jong-un) ทำให้เกิดข้อกังวลว่าเจ้าหน้าที่บางส่วนอาจถูกประหารชีวิตไปแล้ว ในเดือนมกราคม 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับรายงานที่ไม่มีการยืนยันว่าทางการเกาหลีเหนือได้สังหารเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนร่วมในการเจรจาระหว่างประเทศเกาหลีทั้งสองหรือเป็นผู้กำกับดูแลการเจรจาแบบทวิภาคีกับเกาหลีใต้ โดยมีการจัดชุดเจ้าหน้าที่ยิงหรือจี้ดฆาตให้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เชื่อว่าตลอดทั้งปีมีการจัดประหารชีวิตในที่สาธารณะ รวมทั้งการประหารชีวิตในค่ายกักขังนักโทษการเมือง การประหารชีวิตในที่สาธารณะขัดกับประมวลกฎหมายอาญาของเกาหลีเหนือเอง นอกจากจำนวน “การประหารชีวิตตามคำสั่งศาล” ที่ว่าแล้ว แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อว่ายังมีการสังหารนอกกระบวนการกฎหมายหลายครั้งตามสถานที่ต่าง ๆ ในประเทศ

ในวันที่ 10 มีนาคม 2554 ผู้รายงานพิเศษว่าด้วยการสังหารนอกกระบวนการกฎหมาย รวบรวมและโดยพลการ (Special Rapporteur on Extrajudicial, Summary or Arbitrary Execution) ส่งจดหมายไปยังรัฐบาลเกาหลีเหนือเกี่ยวกับรายงานการประหารชีวิตเนื่องจากอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ 37 ครั้งที่ได้รับระหว่างปี 2550-2553

แม้จะไม่มี การบันทึกข้อมูลการประหารชีวิตใน**ปาภิสถาน**เป็นเวลาสามปีติดต่อกัน แต่ศาลก็ตัดสินลงโทษประหารชีวิตใหม่เพิ่มอีกอย่างน้อย 313 ครั้งในปี 2554 เกินครึ่งหนึ่งของผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตในปีที่แล้ว พบว่ามีความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ส่วนที่เหลือถูกตัดสินประหารชีวิตเนื่องจากความผิดอื่น ๆ เช่น การลักลอบค้ายาเสพติด การข่มขืนกระทำชำเรา และการลักพาตัวเพื่อเรียกค่าไถ่ มีการตัดสินประหารชีวิตบุคคล 3 คนในข้อหาหมิ่นศาสนา แต่ไม่มีข่าวว่ามีการประหารชีวิตด้วยความผิดเช่นนั้น จนถึงปลายปี มีผู้อยู่ในแดนประหารอย่างน้อย 8,300 คน

ในวันที่ 12 สิงหาคม 2554 ศาลต่อต้านการก่อการร้ายตัดสินลงโทษแขวนคอซาฮิด ซาฟาร์ (Shahid Zafar) สมาชิกกลุ่มทหารบ้านในข้อหาชิงทรัพย์ ซาร์ฟาราช ชาห์ (Sarfaraz Shah) จนเสียชีวิตที่กรุงการาจีในเดือนมิถุนายน ในวันที่ 21 กันยายน ศาลต่อต้านการก่อการร้ายที่เมืองกูชร์นวาลา แคว้นปันจาบ ได้ตัดสินประหารชีวิตจำเลย 7 จาก 22 คนที่ถูกกล่าวหาว่าสังหารวัยรุ่นชาย 2 คนที่เป็นพี่น้องกันสองคน ศาลต่อต้านการก่อการร้ายไม่ได้มีขั้นตอนปฏิบัติที่สอดคล้องกับกระบวนการอันควรตามกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศเลย

มีข้อมูลว่ามีการลงโทษประหารชีวิตครั้งใหม่ 5 ครั้งใน**ปาปวนิกินี**เมื่อปีที่แล้ว ปาปวนิกินียังเข้ารับการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนตามกลไก UPR เมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม 2554 จากการแสดงความเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับโทษประหาร ผู้แทนประเทศได้ให้ความเห็นว่า

ในปัจจุบันกฎหมายยังกำหนดให้มีโทษประหารอยู่ ต้องรอกจนกว่ารัฐสภามีมติเพิกถอนหรือแก้ไขกฎหมายจึงจะทำให้มีการยุติการใช้โทษประหารได้ ทั้งยังเสริมด้วยว่า ศาลได้ใช้โทษประหารในบางคดี แต่ในคดีเหล่านั้นทางศาลฎีกาได้เปลี่ยนโทษประหารเป็นโทษอย่างอื่นแทนทั้งหมด ผู้แทนประเทศยังกล่าวด้วยว่าไม่เป็นความจริงที่มีการประกาศยุติการใช้โทษประหารชั่วคราว อย่างไรก็ตาม จะมีการอภิปรายในประเด็นนี้ต่อไป และชุมชนต่าง ๆ ในประเทศจะต้องมีส่วนร่วมในการอภิปรายถกเถียงเกี่ยวกับการลงโทษแบบนี้²⁹ ในจดหมายตอบอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรเมื่อวันที่ 30 กันยายน ตัวแทนประเทศปาปัวนิวกินีได้ปฏิเสธข้อเสนอแนะให้ยกเลิกโทษประหาร³⁰

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่สามารถยืนยันว่ามีการประหารชีวิตในสิงคโปร์หรือไม่ แต่เป็นที่ทราบกันว่ามี การลงโทษประหารชีวิตครั้งใหม่อย่างน้อย 5 ครั้ง โดยส่วนใหญ่เป็นคดีที่มีต่อพลเมืองต่างชาติ ยกเว้นเพียงคดีเดียว ยังมีการบังคับใช้โทษประหารสำหรับคดีต่าง ๆ โดยเฉพาะคดียาเสพติด

ในวันที่ 6 พฤษภาคม 2554 สิงคโปร์เข้าสู่กระบวนการทบทวนสิทธิมนุษยชนตามกลไก UPR สำหรับประเด็นการลงโทษประหาร สิงคโปร์เพิกเฉยต่อมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศและอ้างว่ายังไม่มีฉันทามติระหว่างประเทศว่าควรหรือไม่ควรมีการลงโทษประหาร รวมทั้งข้อบัญญัติตามกฎหมายบังคับให้ต้องลงโทษประหาร ผู้แทนประเทศระบุว่า จะมีการตัดสินลงโทษประหารเฉพาะอาชญากรรมร้ายแรงสุดเท่านั้น โดยจะมีกระบวนการยุติธรรมอันควรและสอดคล้องกับกฎหมาย ทั้งยังมีการตีพิมพ์เผยแพร่สถิติการประหารชีวิตด้วย

แม้ว่าภาคประชาสังคมและรัฐภาคีของคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติจะแสดงความกังวลอย่างต่อเนื่อง สิงคโปร์แสดงท่าทีว่าอยู่ระหว่างการพิจารณาหรือเริ่มมีการปฏิบัติตามข้อเสนอแนะให้แก้ไขกฎหมายในประเทศ เพื่อผลกระทบการพิสูจน์ความผิดสำหรับผู้ต้องโทษประหารไปให้กับพนักงานอัยการ แทนที่จะกำหนดให้ผู้ถูกกล่าวหาให้การพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง และยังคงพยายามเผยแพร่สถิติและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการใช้โทษประหาร แต่ในขณะเดียวกันสิงคโปร์ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามข้อเสนอให้ประกาศยุติการประหารชีวิตชั่วคราวโดยมุ่งหมายให้ยกเลิกโทษประหารในที่สุด การให้สัตยาบันรับรอง ICCPR และพิธีสารเลือกรับฉบับที่สอง การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการประหารชีวิตและการลงโทษประหารชีวิตที่ผ่านมาตามคำสั่งศาล และการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาและพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษเพื่อยกเลิกข้อบัญญัติที่มีลักษณะเป็นกฎหมายที่บังคับใช้โทษประหารชีวิตสถานเดียว³¹

ในวันที่ 9 กันยายน 2554 นายรามาลิงกัม ระวินธรา (Ramalingam Ravinthran) นักโทษประหารได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ของสิงคโปร์ เขาขอให้ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของการตัดสินประหารชีวิตเขา ซึ่งถือว่าเป็นการละเมิดการไต่สวนคดีอย่างเป็นธรรมและมีการปฏิบัติอย่างแยกแยะต่อจำเลยร่วมกันในคดีนี้ ศาลได้ยกคำร้องในคดีนี้เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2555

ไม่มีการประหารชีวิตในเกาหลีใต้ในปี 2554 ในวันที่ 8 กันยายน องค์การพัฒนาเอกชนเกาหลีใต้จัดงานรำลึก 5,000 วันที่ไม่มีการประหาร จนถึงปลายปีที่ผ่านมา มีนักโทษเด็ดขาดที่ถูกตัดสินประหารชีวิตในเกาหลีใต้ 60 คน และในปี 2554 มีการตัดสินประหารชีวิตครั้งใหม่อีก 1 ครั้ง ในวันที่ 8 กันยายน 2554 สมาชิกรัฐสภา 4 ท่านสนับสนุนกิจกรรมซึ่งจัดขึ้นที่รัฐสภาเพื่อกระตุ้นให้บรรดาส.ส.และคณะกรรมการตุลาการพิจารณารับรองร่างกฎหมายเพื่อยกเลิกโทษประหาร จนถึงปลายปีร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวยังคงอยู่ระหว่างการพิจารณา

ข้อมูลอย่างเป็นทางการที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับระบุว่า มีการลงโทษประหารชีวิตครั้งใหม่ 106 ครั้งในศรีลังกาในปี 2554 ทำให้จนถึงปลายปีมีนักโทษประหาร 362 คน ในช่วงปลายเดือนธันวาคม 2554 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติประกาศว่าจะเสนอให้รัฐบาลยกเลิกโทษประหาร อย่างไรก็ตาม มีรายงานข่าวว่านายเอ. ทิสนายาเก (A. Dissanayake) ปลัดกระทรวงการปฏิรูปเรือนจำและการบำบัดฟื้นฟูระบุว่า ทางกรมราชทัณฑ์ได้ขออนุมัติจากกองบริการจัดการ กรมธนารักษ์ เพื่อคัดเลือกตัวผู้จะทำหน้าที่แขวนคอกนักโทษ และได้รับใบสมัครเข้ามาจำนวนหนึ่ง ตามข้อมูลของนายทิสนายาเก จนถึงปลายเดือนธันวาคมมีนักโทษประหารอยู่เกือบ 750 คน

ที่ได้หัวน ชาย 5 คนที่ถูกตัดสินประหารชีวิตเนื่องจากความผิดต่างกรรมต่างวาระกันในช่วงระหว่างปี 2531-2548 ถูกประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าเมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2554 มีรายงานข่าวว่านายเซง ยุงฟู (Tseng Yung-fu) รัฐมนตรียุติธรรมได้ประกาศยุติการงดใช้โทษประหาร 11 เดือนในระหว่างการอภิปรายในรัฐสภาเมื่อวันที่ 1 มีนาคม อย่างไรก็ตาม ก่อนหน้าจะมีการประหารชีวิตทั้งตัวนักโทษที่ถูกประหาร ครอบครัวและทนายความไม่ได้รับแจ้งข้อมูลก่อนเลย

การประหารชีวิตเกิดขึ้นเพียงหนึ่งเดือนหลังจากประธานาธิบดีหม่ายึงเจียว (Ma Ying-jeou) กล่าวขอโทษอย่างเป็นทางการต่อการประหารชีวิตชายผู้บริสุทธิ์คนหนึ่งเมื่อปี 2540 นามว่า พลทหารเฉียนเกาซิง (Chiang Kuo-ching) แห่งกองทัพอากาศ เนื่องจากสามารถจับตัวผู้ร้ายตัวจริงได้และมีการสารภาพความผิดเมื่อปลายเดือนมกราคม 2554

มีข้อมูลว่ามีการลงโทษประหารชีวิตครั้งใหม่ 16 ครั้งเมื่อปีที่ผ่านมา และจนถึงปลายปีมีจำนวนนักโทษประหาร 55 คนในปี 2554 นักโทษประหารของไต้หวันยังไม่ได้รับอนุญาตให้ขออภัยโทษหรือขอแปลงโทษ ทั้ง ๆ ที่เป็นสิทธิตามกฎหมาย ICCPR และทางรัฐบาลไต้หวันก็แสดงเจตจำนงที่จะปฏิบัติตามโดยมีการผ่านกฎหมายในประเทศเมื่อปี 2552 กำหนดให้กฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ต้องมีเนื้อหาสอดคล้องกับสนธิสัญญาระหว่างประเทศภายในเดือนธันวาคม 2554 นอกจากนี้ยังคงมีการลงโทษประหารหลังการไต่สวนคดีอย่างไม่เป็นธรรมเกิดขึ้นในปี 2554

ในวันที่ 4 เมษายน 2554 รัฐสภาไต้หวันมีมติแก้ไขพระราชบัญญัติบทลงโทษการละเมิดการรับราชการทหาร โดยมีการตัดโทษประหารตามมาตรา 16 และ 17 ออกไป ตามเนื้อหาที่แก้ไขใหม่ ผู้ที่พกพาอาวุธเป็นกลุ่มและทำร้ายผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ทางทหารจนได้รับบาดเจ็บสาหัส อาจมีโทษ

สูงสุดถึงขั้นจำคุกตลอดชีวิต ในปี 2554 ยังมีรายงานข่าวว่ามีการพิจารณายกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดเกี่ยวกับการลักพาตัว การค้าปิ่นเถื่อน การขัดขวางการรับราชการทหาร และการปลอมธนบัตร ในเดือนกันยายน 2554 หน่วยงานตุลาการสูงสุดของไต้หวันได้จัดทำร่างแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หากมีการรับรองร่างแก้ไขดังกล่าว พนักงานอัยการจะไม่สามารถเสนอให้มีการไต่สวนคดีใหม่ได้หลังจากผู้พิพากษาได้ตัดสินคดีแล้ว

นายเฉียวโฮซุน (Chiou Ho-shun) ชาวไต้หวันได้ถูกตัดสินประหารชีวิตเมื่อปี 2532 หลังการไต่สวนคดีอย่างไม่เป็นธรรมในวันที่ 25 สิงหาคม 2554 ทางอัยการสูงสุดได้ปฏิเสธคำขอให้มีการไต่สวนคดีใหม่เป็นเหตุให้เขามีโอกาสถูกประหารชีวิตทันที

เฉียวโฮซุนได้ถูกควบคุมตัวเมื่อปี 2531 และเข้ารับการไต่สวนตามความผิดต่างกรรมต่างวาระกันสองคดี ได้แก่ การลักพาตัวและการสังหารลู่อึ้ง (Lu Cheng) และการสังหารโคฮุง ยูหลัน (Ko Hung Yu-Lan) เฉียวโฮซุนเป็นจำเลยคนเดียวที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จำเลยร่วมอีก 11 คนได้รับโทษจำคุกและได้รับการปล่อยตัวหลังจากติดคุกจนครบกำหนด ยกเว้นเพียงคนเดียวที่เสียชีวิตในเรือนจำ

เฉียวโฮซุนกับจำเลยร่วมคนอื่น ๆ บอกว่า ในช่วงสี่เดือนแรกที่ถูกควบคุมตัว พวกเขาถูกสั่งห้ามไม่ให้ติดต่อกับใครเลย และถูกทรมานให้รับสารภาพ ต่อมาพวกเขาได้กลับคำสารภาพดังกล่าว

ในปี 2537 ภายหลังจากสืบสวนสอบสวนอย่างเป็นทางการ ศาลได้สั่งลงโทษพนักงานอัยการสองคนและเจ้าหน้าที่ตำรวจ 10 นายที่รับผิดชอบคดีลักพาตัวและสังหารลู่อึ้ง ในข้อหาใช้การทรมานเพื่อบังคับให้สารภาพ ตำรวจยอมรับเมื่อปี 2546 ว่า พวกเขาได้ปกปิดข้อมูลที่ว่านักโทษประหารคนหนึ่งได้สารภาพว่าเป็นคนลงมือสังหารลู่อึ้ง ก่อนที่เขาจะถูกประหารชีวิต

ในช่วง 23 ปีที่เฉียวโฮซุนถูกควบคุมตัว คดีของเขาได้รับการไต่สวนใหม่สลับกันระหว่างศาลสูงกับศาลฎีกา 11 ครั้ง ศาลไม่ได้ปฏิเสธการรับฟังพยานหลักฐานจากคำสารภาพของเขา แม้จะเป็นหลักฐานที่ได้มาจากการทรมาน และไม่ได้มีการสอบสวนตามคำสารภาพของนักโทษประหารที่ยอมรับว่าเป็นผู้สังหารลู่อึ้ง

เป็นเวลา 2 ปีติดต่อกันที่ไม่มีรายงานการประหารชีวิตในไทย ตัวเลขจากกระทรวงการต่างประเทศระบุว่า มีการลงโทษประหารชีวิตครั้งใหม่ 40 ครั้งปี 2554 โดยเป็นการตัดสินประหารชีวิตสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด 9 ครั้ง และจนถึงปลายปี 2554 มีจำนวนนักโทษประหารเด็ดขาดทั้งผู้หญิงและผู้ชาย 81 คน โดยผู้ชาย 41 คนและผู้หญิง 6 คน ถูกตัดสินประหารชีวิตสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดทั้งหมด จนถึงปลายปีมีผู้ต้องโทษประหารอย่างน้อย 610 คน ในแผนปฏิบัติการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติฉบับที่ 2 ของรัฐบาลสำหรับช่วงปี 2552-2556 มีการเสนอให้ใช้โทษจำคุกตลอดชีวิตแทนโทษประหาร ก็ยังไม่สามารถทำได้จนแล้วเสร็จภายในปี 2554 ภาคประชาสังคมไทยสามารถจัดตั้งพันธมิตรต่อต้านโทษประหารได้เป็นครั้งแรกเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2554

ในวันที่ 5 ตุลาคม 2554 ไทยเข้าสู่กระบวนการทบทวนสิทธิมนุษยชนตามกลไก UPR ในส่วนที่เกี่ยวกับโทษประหาร ประเทศไทยย้ำว่าได้ยกเลิกโทษประหารสำหรับผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปีไปแล้ว และไม่ได้ใช้บทลงโทษประหารกับหญิงตั้งครรภ์และผู้ป่วยที่มีอาการทางจิตเวชอีกต่อไป ตัวแทนประเทศได้รับพิจารณาและแสดงความเห็นในสมัยประชุมที่ 19 ของคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนในเดือนมีนาคม 2555 เกี่ยวกับข้อเสนอแนะให้มีการให้สัตยาบันรับรองพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติกา ICCPR ให้กำหนดกฎหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารโดยเป็นไปตามแผนปฏิบัติการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ให้ทบทวนการใช้โทษประหารสำหรับความผิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด การแปลงโทษประหาร และการประกาศยุติการประหารชีวิตชั่วคราวโดยเร็ว ทั้งนี้โดยมุ่งหมายให้เกิดการยกเลิกโทษประหาร³²

สถิติการใช้โทษประหารในเวียดนามยังคงถือเป็นความลับของทางการ ณ ปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลมีข้อมูลการประหารชีวิตอย่างน้อย 5 ครั้ง และมีการลงโทษประหารชีวิตครั้งใหม่อย่างน้อย 23 ครั้งในช่วงปีที่แล้ว ส่วนใหญ่เป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด นายจางเงาะโอันห์ (Cao Ngoc Oanh) เจ้าหน้าที่ระดับสูงของกระทรวงความมั่นคงสาธารณะได้ให้สัมภาษณ์กับหนังสือพิมพ์ *Thanh Nien* เมื่อวันที่ 24 กันยายน 2554 ว่า ทุกปีในเวียดนามจะมีการลงโทษประหารชีวิตประมาณ 100 ครั้ง หนังสือพิมพ์ *Thanh Nien* ยังรายงานในวันที่ 3 พฤศจิกายน 2554 ว่า พลตรีโฮทันดินห์ (Ho Thanh Dinh) รองอธิบดีกรมบังคับตามคำสั่งศาลอาญาและการสนับสนุนงานตุลาการระบุว่า มีนักโทษประหารทั่วประเทศกว่า 360 คน ส่วนใหญ่อยู่ที่กรุงโฮจิมินห์ซิตี ฮานอย เงอาน และซอนลา ในปี 2554 ยังคงมีการประหารชีวิตนักโทษ

มีการเลื่อนการบังคับใช้พระราชบัญญัติบังคับตามคำสั่งศาลอาญา พ.ศ. 2553 ออกไป จากเดิมที่คาดว่าจะมีผลบังคับใช้ในเดือนกรกฎาคม 2554 เลื่อนไปเป็นพฤศจิกายน จากนั้นก็เลื่อนไปจนถึงต้นปี 2555 กฎหมายดังกล่าวกำหนดให้ยกเลิกการประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าไปเป็นการฉีดยา และเป็นครั้งแรกที่เปิดโอกาสให้ญาติและผู้แทนทางกฎหมายของนักโทษที่ถูกประหารสามารถนำร่างไปเผาปนกิจได้ โดยทางครอบครัวของนักโทษที่ถูกประหารจะต้องจ่ายค่าขนส่งศพ

และต้องรับประกันความสงบเรียบร้อยต่อสาธารณะและอนาถมัยที่ดีด้านสิ่งแวดล้อม กฎหมายดังกล่าวยังกำหนดให้หน่วยงานระดับเมืองและจังหวัดอนุญาตให้ใช้ที่ดินเพื่อฝังศพ หรือจัดสรรใหม่ซึ่งฝังศพกรณีที่อยู่ที่ไม่ต้องการมีส่วนร่วมในการฝัง

จากข้อมูลของเจ้าหน้าที่ระดับสูงเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2554 รัฐบาลกำลังก่อสร้างสถานที่ฉีดยาประหารที่กรุงฮานอย โฮจิมินห์ซิตี้และในจังหวัดขอนแก่น เงอาน และดักลักช่วงปลายปี 2554 และกำลังฝึกอบรมทีมประหารชีวิต รายงานระบุว่ากระทรวงกลาโหมมีแผนการก่อสร้างสถานที่ฉีดยาประหารเพิ่มอีกสามแห่ง และจะให้มีการสร้างสถานที่ประหารเช่นนี้ในแต่ละเมืองทั่วประเทศ

ไม่มีการสังหารรูปแบบใดที่มีมนุษยธรรม

การฉีดยาประหารในเวียดนามใช้ยาสามชนิด ได้แก่ sodium thiopental 5 กรัม (ยาสลบ) pancuronium bromide 100 กรัม (ยากลากกล้ามเนื้อ) และ potassium chloride 100 กรัม (เพื่อหยุดการทำงานของหัวใจ)

มีรายงานข่าวว่า เลททิบูบา (Le Thi Thu Ba) ประธานคณะกรรมการยุติธรรมของสถานนิติบัญญัติแห่งชาติระบุว่า ระบบใหม่ดังกล่าวมีการใช้กันทั่วโลก เป็นระบบที่มีมนุษยธรรมมากกว่า ทำให้เกิดความเจ็บปวดน้อยกว่าสำหรับนักโทษและครอบครัว ทำให้ผู้ทำหน้าที่ประหารชีวิตมีแรงกดดันน้อยลงและยังช่วยให้ซากศพของนักโทษประหารอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์³³ เจ้าหน้าที่ระดับสูงอื่น ๆ ก็ให้ความเห็นคล้าย ๆ กัน

ในรายงาน *Execution by lethal injection: a quarter century of state poisoning* ที่เผยแพร่เมื่อปี 2550³⁴ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลโต้แย้งข้ออ้างที่ว่า การฉีดยาประหารเป็นทางเลือก “ที่มีมนุษยธรรม” ซึ่งสามารถแทนที่การสังหาร “แบบเดิม” อย่างเช่น การแขวนคอ การตัดศีรษะ การยิงเป้า การรมก๊าซ หรือการช็อตด้วยไฟฟ้า

รายงานระบุถึงการประหารชีวิตด้วยการฉีดยาที่ล้มเหลวกลางคัน เป็นเหตุให้นักโทษบางคนได้รับความทุกข์ทรมานก่อนจะเสียชีวิตเป็นเวลากว่าหนึ่งชั่วโมง บางคนรู้สึกคลื่นไส้ อาเจียน หรือรู้สึกผิวหนังไหม้ หรือต้องถูกผ่าตัดเพื่อที่จะค้นหาเส้นเลือดเพื่อฉีดยา นอกจากนี้ยังมีการตั้งคำถามอย่างมากต่อ “ประสิทธิภาพ” ของการฉีดยาประหาร เนื่องจากมีข้อกังวลว่า การใช้ยาสูตรดังกล่าวส่งผลให้นักโทษอยู่ในสภาวะที่ตื่นรู้แต่ขยับตัวไม่ได้ ไม่สามารถร้องไห้ระหว่างที่มีความเจ็บปวดและมีความกลัวอย่างมากก่อนจะเสียชีวิต (“chemical straitjacket”)

ในปี 2554 หนังสือพิมพ์ *Tuoi Tre* ของเวียดนามตีพิมพ์บทความสองชิ้น³⁵ ว่าด้วยโทษประหารในเวียดนาม ทำให้เห็นข้อมูลซึ่งไม่เคยเปิดเผยมาก่อนเกี่ยวกับการลงโทษประหารในประเทศ ในบทความเป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย ประจำทัพนาน อติต

นักโทษประหารและทนายความ เผยให้เห็นความลับและอารมณ์ความรู้สึกในช่วงสุดท้ายก่อนการประหารชีวิต รวมทั้งผลกระทบที่มีต่อเจ้าหน้าที่เรือนจำ ครอบครัว และคนที่อาศัยอยู่รอบแดนประหาร

ตามบทความดังกล่าว ทันทีที่นักโทษถูกตัดสินประหารชีวิต พวกเขาจะถูกนำตัวไปยังแดนประหาร ซึ่งเป็นพื้นที่แยกจากนักโทษคนอื่น ๆ มักมีการเรียกนักโทษแดนประหารว่าเป็น “ผีที่ยังมีชีวิตอยู่” และห้องขังก็มีขนาดเล็กกว่า โดยมีแท่นคอนกรีตสองแท่นเอาไว้นอนและมีโซ่ตรวนอยู่ที่ปลายเตียง เป็นห้องขังที่ออกแบบสำหรับนักโทษสองคน แต่ในบางเรือนจำก็เอาไว้ใช้คนเดียว นักโทษประหารมักจะพูดคุยหรือเล่นหมากรุกโดยใช้วิธีพูดผ่านกำแพงเรือนจำ โดยไม่มีโอกาสเห็นหน้าซึ่งกันและกัน ไม่มีการแจ้งให้นักโทษ ครอบครัวหรือทนายความทราบถึงกำหนดการประหารชีวิต

หลังจากศาลยกคำร้องในชั้นสุดท้ายแล้ว นักโทษประหารจะถูกปลุกตอนตีสาม และจะได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ว่าจะถูกประหาร จากนั้นนักโทษจะได้อาบน้ำ เปลี่ยนชุดใหม่ และได้กินอาหารมื้อสุดท้ายที่ประกอบด้วยข้าวต้ม น้ำหนึ่งแก้ว และหากต้องการบุหรี่ก็สามารถสูบได้ นักโทษจะได้รับอนุญาตให้เขียนจดหมายหรือบันทึกข้อความเพื่อส่งให้กับครอบครัว จากนั้นจะมีการนำตัวนักโทษไปยังลานประหาร และส่งมอบให้กับคณะกรรมการลงโทษประหารอย่างเป็นทางการในชั้นตอนสุดท้าย รวมทั้งการตรวจสอบลายนิ้วมือ

จนถึงปลายปี 2554 การประหารชีวิตในเวียดนามจะใช้วิธียิงเป้า โดยจะมีคนยิง 5 คน นักโทษจะถูกนำตัวเข้าไปที่หลักประหาร จากนั้นประธานคณะกรรมการลงโทษประหารจะอ่านบทลงโทษ แดนประหารก็ถูกใช้เป็นสถานที่ฝังศพเช่นกัน แต่ละหลุมจะมีป้ายไม้ที่จารึกชื่อผู้ตาย บ้านเกิด อายุ และวันที่เสียชีวิต จะไม่มีการส่งศพให้กับครอบครัวเพื่อไปเผาปนกิจ

ในปี 2554 เครือข่ายต่อต้านโทษประหารแห่งเอเชีย (Anti-Death Penalty Asia Network — ADPAN) ได้มีสมาชิกเพิ่มขึ้นจนถึง 24 ประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก เครือข่ายต่อต้านโทษประหารแห่งเอเชียได้เผยแพร่รายงานชิ้นสำคัญเป็นครั้งแรกชี้ให้เห็นว่ามีการปฏิเสธไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศด้านการไต่สวนคดีอย่างเป็นธรรม เป็นเหตุให้มีคนในเอเชียหลายพันคนถูกประหารภายหลังกระบวนการไต่สวนที่ไม่เป็นธรรม³⁶ มีการรวบรวมข้อมูลการอุทธรณ์บทลงโทษทั้งจากประเทศ จีน อินเดีย อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น มาเลเซีย สิงคโปร์ ไต้หวัน และปากีสถาน และคดีการอุทธรณ์ต่าง ๆ เครือข่ายต่อต้านโทษประหารแห่งเอเชียมีข้อเสนอแนะว่าระหว่างที่รอการยกเลิกโทษประหาร ควรมีการแก้ไขกฎหมาย นโยบาย และการปฏิบัติเพื่อประกันให้มีการไต่สวนคดีอย่างเป็นธรรมที่สอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศ โดยเฉพาะการรักษาหลักการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ สิทธิในการเข้าถึงทนายความ และการคุ้มครองไม่ให้มีการบังคับให้สารภาพและการเลือกปฏิบัติ

ภาคผนวก 1

รายงานข้อมูลการลงโทษประหารชีวิต และการประหารชีวิตในปี 2554

รายงานฉบับนี้ครอบคลุมการใช้โทษประหารผ่านกระบวนการศาล ตัวเลขในรายงานเป็นตัวเลขสูงสุดเท่าที่สามารถประมาณได้อย่างมั่นใจจากการวิจัยของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เราต้องการย้ำว่า ตัวเลขที่แท้จริงในบางประเทศอาจสูงเกินกว่านี้มาก รัฐบางแห่งจึงใจปกปิดขั้นตอนปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้โทษประหาร ส่วนรัฐอื่น ๆ ไม่ได้เก็บข้อมูลหรือไม่ยอมเผยแพร่ตัวเลขการลงโทษประหารชีวิตและการประหารชีวิต

เครื่องหมาย “+” ที่ตามหลังชื่อประเทศและนำหน้าด้วยตัวเลขหมายถึงตัวเลขขั้นต่ำที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลประเมิน ส่วนเครื่องหมาย “+” ที่อยู่หลังประเทศและไม่มีตัวเลขอยู่ด้านหน้า แสดงว่ามี การประหารชีวิตหรือการลงโทษประหารชีวิต (อย่างน้อยมากกว่าหนึ่งครั้งในประเทศนั้น) เพียงแต่ไม่สามารถหาตัวเลขอื่นได้ สำหรับการคำนวณตัวเลขรวมในระดับโลกและภูมิภาค เครื่องหมาย “+” ให้นับว่าเป็น 2

รายงานการประหารชีวิตในปี 2554

จีน 1000s	เวียดนาม 5+
อิหร่าน 360+	สาธารณรัฐซูดานใต้ 5
ซาอุดีอาระเบีย 82+	ไต้หวัน 5
อิรัก 68+	คณะปกครองปาเลสไตน์ 3 (โดยรัฐบาลฮามาส ในฉนวนกาซา)
สหรัฐอเมริกา 43	อัฟกานิสถาน 2
เยเมน 41+	เบลารุส 2
เกาหลีเหนือ 30+	อียิปต์ 1+
โซมาเลีย 10 (6 โดยคณะรัฐบาลชั่วคราว; 3 ในพันธมิตรแลนต์; 1 ในกัลมาดุก)	สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ 1
ซูดาน 7+	มาเลเซีย +
บังคลาเทศ 5+	ซีเรีย +

รายงานข้อมูลการลงโทษประหารชีวิตในปี 2554

จีน +	ไต้หวัน 16	เบลารุส 2
ปากีสถาน 313+	จอร์แดน 15+	มาลาวี 2
อิรัก 291+	ซูดาน 13+	มาลี 2
อิหร่าน 156+	แกมเบีย 13	เซียร์ราลีโอน 2
อียิปต์ 123+	เคนยา 11+	ตรินิแดดและโตเบโก 2
อินเดีย 110+	ญี่ปุ่น 10	สาธารณรัฐซูดานใต้ 1+
มาเลเซีย 108+	ซาอุดีอาระเบีย 9+	ซิมบับเว 1+
ศรีลังกา 106	เลบานอน 8	บอตสวานา 1
สหรัฐอเมริกา 78	มอริเตเนีย 8	ไลบีเรีย 1
ไนจีเรีย 72	อินโดนีเซีย 6+	เซนต์ลูเชีย 1
แอลจีเรีย 51+	คณะปกครองปาเลสไตน์ 5+ (4 ในฉนวนกาซา; 1 ในเวสต์แบงก์)	เกาหลีใต้ 1
บังคลาเทศ 49+	สิงคโปร์ 5+	สวาซีแลนด์ 1
แซมเบีย 48	บาหลีเรน 5	อัฟกานิสถาน +
ไทย 40	โมร็อกโค/ซาฮาราตะวันตก 5	แคเมอรูน +
โซมาเลีย 37+ (32+ โดยคณะรัฐบาลชั่วคราว; 4 ในพัตแลนด์; 1 ในกัลมาดุก)	ปาปัวนิวกินี 5	ชาติ +
พม่า 33+	ยูกันดา 5	สาธารณรัฐประชาธิปไตย คองโก +
สหรัฐอเมริกาหรับเอมิเรตส์ 31+	กานา 4	มาดากัสการ์ +
เยเมน 29+	กายอานา 3+	มองโกเลีย +
เวียดนาม 23+	กาตาร์ 3+	เกาหลีเหนือ +
คูเวต 17+	บูร์กินาฟาโซ 3	ซีเรีย +
กินี 16	สาธารณรัฐคองโก 3	แทนซาเนีย +

ภาคผนวก 2

ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหาร และประเทศซึ่งยังคงบทลงโทษประหารชีวิต เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2554

มากกว่าสองในสามของประเทศต่าง ๆ ในโลกได้ยกเลิกโทษประหารในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ ตัวเลขจนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2554 ปรากฏดังนี้

96 ประเทศ	ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท
9 ประเทศ	ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น
35 ประเทศ	ยกเลิกโทษประหารในทางปฏิบัติ
140 ประเทศ	ยกเลิกโทษประหารในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ
58 ประเทศ	ยังคงบทลงโทษประหาร

ต่อไปนี้เป็นรายชื่อประเทศที่แบ่งออกเป็นสี่กลุ่ม ได้แก่ ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารในทางปฏิบัติ และประเทศซึ่งยังคงบทลงโทษประหาร

1. ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท

ประเทศซึ่งไม่มีกฎหมายให้ลงโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมใดๆ:

แอลเบเนีย, อันดอร์รา, แองโกลา, อาร์เจนตินา, อาร์เมเนีย, ออสเตรเลีย, ออสเตรีย, อาเซอร์ไบจาน, เบลเยียม, บรูไน, บอสเนีย และเฮอร์เซโกวีนา, บัลแกเรีย, บุรุนดี, กัมพูชา, แคนาดา, เคปเวิร์ด, โคลัมเบีย, คูเวต, คอสตาริกา, โกตดิวัวร์, โครเอเชีย, ไซปรัส, สาธารณรัฐเช็ก, เดนมาร์ก, จิบูตี, สาธารณรัฐโดมินิกัน, เอกวาดอร์, เอสโตเนีย, ฟินแลนด์, ฝรั่งเศส, กาบอง, จอร์เจีย, เยอรมัน, กรีซ, กินีบิสเซา, เฮติ, วาติกัน, ฮอนดูรัส, ฮังการี, ไอซ์แลนด์, ไอร์แลนด์, อิตาลี, คิริบาส, คีร์กีซสถาน, ลิกเตนสไตน์, ลิทัวเนีย, ลักเซมเบิร์ก, มาซิโดเนีย, มอลต้า, หมู่เกาะมาร์แชลล์, มอริเชียส, เม็กซิโก, ไมโครนีเชีย, มอลโดวา, โมนาโก, มอนเตเนโกร, โมแซมบิก, นามิเบีย, เนปาล, เนเธอร์แลนด์, นิวซีแลนด์, นิการากัว, นีอูเอ, นอร์เวย์, ปาเลา, ปานามา, ปารากวัย, ฟิลิปปินส์, โปแลนด์, โปรตุเกส, โรมาเนีย, รวันดา, ซามัว, ซานมารีโน, เซาตูเมและปรินซิ, เซเนกัล, เซอร์เบีย (รวมถึงโคโซโว), เซเชลส์, สโลวาเกีย, สโลวีเนีย, หมู่เกาะโซโลมอน, แอฟริกาใต้, สเปน, สวีเดน,

สวิสเซอร์แลนด์, ตีมอร์เลสเต้, โตโก, ตุรกี, เดิร์กเมนีสถาน, ตูวาลู, ยูเครน, สหราชอาณาจักร, อูรุกวัย, อุซเบกิสถาน, วานูอาตู, เวเนซุเอลา

2. ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น

ประเทศเหล่านี้เป็นประเทศซึ่งโทษประหารชีวิตมีไว้สำหรับอาชญากรรมบางประเภทเท่านั้น เช่น อาชญากรรมภายใต้ธรรมนูญทหาร หรืออาชญากรรมซึ่งเกิดขึ้นจากเงื่อนไขที่เป็นข้อยกเว้น

โบลีเวีย, บราซิล, ชิลี, เอลซาวาดอร์, ฟิจิ, อิสราเอล, คาซัคสถาน, ลัตเวีย, เปรู

3. ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารในทางปฏิบัติ

ประเทศเหล่านี้ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั่วไป เช่น ฆาตกรรม แต่อาจถือว่า ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ เนื่องจากได้ระงับการใช้โทษประหารในช่วงสิบปีที่ผ่านมา และยังเชื่อได้ว่า มีนโยบาย หรือระเบียบปฏิบัติที่จะไม่ลงโทษประหารชีวิต:

แอลจีเรีย, สาธารณรัฐเบนิน, บรูไน, บูร์กินาฟาโซ, แคเมอรูน, สาธารณรัฐแอฟริกากลาง, สาธารณรัฐคองโก, เจริเทรีย, แกมเบีย, กานา, เกรเนดา, เคนยา, ลาว, ไลบีเรีย, มาดากัสการ์, มาลาวี, มัลดีฟส์, มาลี, มอริเตเนีย, โมร็อกโก, พม่า, นาอูรู, ไนเจอร์, ปาปัวนิวกินี, สหพันธรัฐรัสเซีย³⁷, เซียร์ราลีโอน, เกาหลีใต้, ศรีลังกา, ชูรินาเม, สวาซิแลนด์, ทาจิกิสถาน, แทนซาเนีย, ทองกา, ตูนิเซีย, แซมเบีย

4. ประเทศซึ่งยังคงบทลงโทษประหาร

ประเทศเหล่านี้ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั่วไป

อัฟกานิสถาน, แอนติกาและบาร์บูดา, บาฮามาส, บาร์เรน, บังคลาเทศ, บาร์เบโดส, เบลารุส, เบลีซ, บอตสวานา, ชาด, จีน, คอโมโรส, สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก, คิวบา, โดมินีกา, อียิปต์, อิควาทอเรียลกินี, เอธิโอเปีย, กัวเตมาลา, กินี, กายอานา, อินเดีย, อินโดนีเซีย, อิหร่าน, อิรัก, จาเมกา, ญี่ปุ่น, จอร์แดน, คูเวต, เลบานอน, เลโซโท, ลิเบีย, มาเลเซีย, มองโกเลีย, ไนจีเรีย, เกาหลีเหนือ, โอมาน, ปากีสถาน, คณะปกครองปาเลสไตน์, กาตาร์, เซนต์คิตส์และเนวิส, เซนต์ลูเชีย, เซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์, ซาอุดีอาระเบีย, สิงคโปร์, โซมาเลีย, สาธารณรัฐซูดานใต้, ซูดาน, ซีเรีย, ไต้หวัน, ไทย, ตรินิแดดและโตเบโก, ยูกันดา, สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์, สหรัฐอเมริกา, เวียดนาม, เยเมน, ซิมบับเว

ภาคผนวก 3

การให้สัตยาบันรับรองสนธิสัญญาระหว่างประเทศ จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2554

ประชาคมประเทศต่าง ๆ ได้รับรองสนธิสัญญาระหว่างประเทศสี่ฉบับที่กำหนดให้ยกเลิกโทษประหาร สนธิสัญญาหนึ่งฉบับครอบคลุมระดับโลก ส่วนอีกสามฉบับครอบคลุมระดับภูมิภาค

ภาคผนวกนี้เป็นคำอธิบายโดยย่อถึงสนธิสัญญาทั้ง 4 ฉบับและรายชื่อรัฐภาคีและประเทศที่ลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2554 (รัฐสามารถเข้าเป็นภาคีสนธิสัญญาระหว่างประเทศด้วยการให้ภาคยานุวัติหรือการให้สัตยาบัน การลงนามเป็นการแสดงความจำนงที่จะเข้าเป็นภาคีในโอกาสต่อมาโดยการให้สัตยาบัน รัฐต่าง ๆ มีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยต้องเคารพข้อบัญญัติในสนธิสัญญาที่ได้เข้าเป็นภาคี และต้องไม่กระทำการอันขัดต่อวัตถุประสงค์และเป้าประสงค์ของสนธิสัญญาที่ได้ลงนามไว้)

พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง

พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองมุ่งให้เกิดการยกเลิกโทษประหาร และได้รับการรับรองจากสมัชชาใหญ่ องค์การสหประชาชาติ ในปี 2532 มีผลบังคับใช้ระดับโลก เป็นกฎบัตรที่กำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารอย่างสิ้นเชิง แต่อนุญาตให้รัฐภาคีสามารถใช้โทษประหารได้ในภาวะสงคราม หรือกรณีที่มีการประกาศข้อสงวนไว้ในช่วงที่ให้สัตยาบันหรือให้ภาคยานุวัติต่อพิธีสาร รัฐใด ๆ ที่เป็นภาคีของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี: แอลเบเนีย, อังดอร์รา, อาร์เจนตินา, ออสเตรเลีย, ออสเตรเลีย, อาเซอร์ไบจาน, เบลเยียม, บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา, บราซิล, บัลแกเรีย, แคนาดา, เคปเวิร์ด, ชิลี, โคลอมเบีย, คอสตาริกา, โครเอเชีย, ไซปรัส, สาธารณรัฐเช็ก, เดนมาร์ก, จิบูตี, เอกวาดอร์, เอสโตเนีย, ฟินแลนด์, ฝรั่งเศส, จอร์เจีย, เยอรมัน, กรีซ, , ฮอนดูรัส, ฮังการี, ไอซ์แลนด์, ไอร์แลนด์, อิตาลี, คีร์กีซสถาน, ไลบีเรีย, ลิกเตนสไตน์, ลิทัวเนีย, ลักเซมเบิร์ก, มาซิโดเนีย, มอลต้า, เม็กซิโก, มอลโดวา, โมนาโก, มอนเตเนโกร, โมแซมบิก, นามิเบีย, เนปาล, เนเธอร์แลนด์, นิวซีแลนด์, นicaragua, นอร์เวย์, ปานามา, ปารากวัย, ฟิลิปปินส์, โปรตุเกส, โรมาเนีย, รวันดา, ซานมารีโน, เซอร์เบีย, เซเชลส์, สโลวาเกีย, สโลวีเนีย, แอฟริกาใต้, สเปน, สวีเดน, สวิสเซอร์แลนด์, ติมอร์เลสเต้, ตุรกี, เดิร์กเมนีสถาน, ยูเครน, สหราชอาณาจักร, อุรุกวัย, อุซเบกิสถาน, เวเนซุเอลา (รวม 73 ประเทศ)

ลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน: กินีบิสเซา, โปแลนด์, เซาตูเมและปรินซิปี (รวม 3 ประเทศ)

พิธีสารอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหาร

(PROTOCOL TO THE AMERICAN CONVENTION ON HUMAN RIGHTS ON THE ABOLITION OF DEATH PENALTY)

พิธีสารอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหารได้รับการรับรองจากสมัชชาใหญ่องค์การรัฐอเมริกัน (Organization of American States) ในปี 2533 และกำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหาร แต่อนุญาตให้รัฐภาคีสามารถใช้โทษประหารได้ในภาวะสงครามหรือกรณีที่มีการประกาศข้อสงวนไว้ในช่วงที่ให้สัตยาบันหรือให้ภาคยานุวัติต่อพิธีสาร รัฐใด ๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหารสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี: อาร์เจนตินา, บราซิล, ชิลี, คอสตาริกา, เอกวาดอร์, ฮอนดูรัส, เม็กซิโก, นิการา กัว, ปานามา, ปารากวัย, อุรุกวัย, เวเนซุเอลา (รวม 12 ประเทศ)

พิธีสารฉบับที่ 6 ของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป

(PROTOCOL NO. 6 TO THE EUROPEAN CONVENTION ON HUMAN RIGHTS)

พิธีสารฉบับที่ 6 ของอนุสัญญาเพื่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานแห่งยุโรป (European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms) เกี่ยวข้องกับการยกเลิกโทษประหาร ได้รับการรับรองจากสภายุโรป (Council of Europe) ในปี 2525 กำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารในช่วงปลอดสงคราม รัฐภาคียังอาจใช้โทษประหารต่อไปได้สำหรับความผิดทางอาญา “ในช่วงสงครามหรือใกล้จะมีสงคราม” รัฐใด ๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี: แอลเบเนีย, อันดอร์รา, อาร์เมเนีย, ออสเตรีย, อาเซอร์ไบจาน, เบลเยียม, บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา, บัลแกเรีย, โครเอเชีย, ไซปรัส, สาธารณรัฐเช็ก, เดนมาร์ก, เอสโตเนีย, ฟินแลนด์, ฝรั่งเศส, จอร์เจีย, เยอรมัน, กรีซ, ฮังการี, ไอซ์แลนด์, ไอร์แลนด์, อิตาลี, ลัตเวีย, ลิกเตนสไตน์, ลิทัวเนีย, ลักเซมเบิร์ก, มาซิโดเนีย, มอลตา, มอลโดวา, โมนาโก, มอนเตเนโกร, เนเธอร์แลนด์, นอร์เวย์, โปแลนด์, โปรตุเกส, โรมาเนีย, ซานมารีโน, เซอร์เบีย, สโลวาเกีย, สโลวีเนีย, สเปน, สวีเดน, สวิสเซอร์แลนด์, ตุรกี, ยูเครน, สหราชอาณาจักร (รวม 46 ประเทศ)

ลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน: สหพันธรัฐรัสเซีย (รวม 1 ประเทศ)

พิธีสารฉบับที่ 13 ของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป

(PROTOCOL NO. 13 TO THE EUROPEAN CONVENTION ON HUMAN RIGHTS)

พิธีสารฉบับที่ 13 ของอนุสัญญาเพื่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานแห่งยุโรป (European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms) เกี่ยวข้องกับการยกเลิกโทษประหารในทุกพฤติการณ์ ได้รับการรับรองจากสภายุโรป (Council of Europe) ในปี 2545 กำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารในทุกพฤติการณ์ รวมทั้ง ในช่วงสงครามหรือใกล้จะมีสงคราม รัฐใด ๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี: แอลเบเนีย, อันดอร์รา, ออสเตรีย, เบลเยียม, บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา, บัลแกเรีย, โครเอเชีย, ไซปรัส, สาธารณรัฐเช็ก, เดนมาร์ก, เอสโตเนีย, ฟินแลนด์, ฝรั่งเศส, จอร์เจีย, เยอรมัน, กรีซ, ฮังการี, ไอซ์แลนด์, ไอร์แลนด์, อิตาลี, ลิกเตนสไตน์, ลิทัวเนีย, ลักเซมเบิร์ก, มาซิโดเนีย, มอลต้า, มอลโดวา, โมนาโก, มอนเตเนโกร, เนเธอร์แลนด์, นอร์เวย์, โปรตุเกส, โรมาเนีย, ซานมารีโน, เซอร์เบีย, สโลวาเกีย, สโลวีเนีย, สเปน, สวีเดน, สวิสเซอร์แลนด์, ตุรกี, ยูเครน, สหราชอาณาจักร (รวม 42 ประเทศ)

สงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน: อาร์เมเนีย, ลัตเวีย, โปแลนด์ (รวม 3 ประเทศ)

เชิงอรรถ

¹ “Maroc: la voie à l’abolition de la peine de mort est ouverte”, *Le Figaro*, 30 มิถุนายน 2554, <http://www.lefigaro.fr/international/2554/06/29/01003-25540629ARTFIG00730-maroc-la-voie-a-l-abolition-de-la-peine-de-mortest-ouverte.php> (เข้าถึงเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2555)

² “Malaysian minister says ‘wrong’ to use death penalty,” *New Straits Times*, 29 สิงหาคม 2553

³ “Number of executions in Iran can be reduced, says official”, *United Nations Radio*, 16 พฤศจิกายน 2554, <http://www.unmultimedia.org/radio/english/2554/11/number-of-executions-in-iran-can-be-reduced-says-official/> (เข้าถึงเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2555)

⁴ Zhang Qianfan, “Death Penalty Numbers Are Not ‘State Secrets’”, *Southern Metropolis Daily*, 9 กันยายน 2554

⁵ “Japan bar federation to establish panel for abolishing death penalty”, *Japan Times*, 18 ธันวาคม 2554, <http://www.japantimes.co.jp/text/nn25541218x3.html> (เข้าถึงเมื่อ 26 กุมภาพันธ์ 2555)

⁶ Keiji Hirano, “Lawyer federation urges debate to end death penalty”, Japan Innocence & Death Penalty Research Center, <http://www.jiadep.org/Nichibenren.html> (เข้าถึงเมื่อ 26 กุมภาพันธ์ 2555)

⁷ *The Independent*, 9 กรกฎาคม 2554, <http://www.independent.co.uk/news/world/americas/i-never-hated-mark-my-religion-teaches-that-forgiveness-is-always-better-than-vengeance-2309526.html> (เข้าถึงเมื่อ 1 มีนาคม 2012)

⁸ “Death penalty should not have room in new charter”, *Newsday*, 19 ตุลาคม 2554

⁹ ประเทศอุตสาหกรรม G8 ประกอบด้วยแคนาดา ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี ญี่ปุ่น สหพันธรัฐรัสเซีย สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรปมีตัวแทนในที่ประชุมสุดยอดด้วย รวมทั้งประธานคณะกรรมการยุโรป และ คณะมนตรียุโรป

¹⁰ รัฐสภามองโกเลีย (The State Great Khural) ลงมติให้สัตยาบันรับรองพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง เมื่อวันที่ 5 มกราคม 2555

¹¹ ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2554 จีนประกาศลดความผิดทางอาญาที่ต้องโทษประหารลง 13 ประเภท จาก 68 เหลือ 55 ประเภท อย่างไรก็ตาม การแก้ไขประมวลกฎหมายอาญายังระบุถึงความผิดต้องโทษจากการ “บังคับให้ปลูกถ่ายอวัยวะ บังคับให้บริจาคอวัยวะ หรือการปลูกถ่ายอวัยวะจากผู้เยาว์” ซึ่งมีโทษเช่นเดียวกับการฆ่าคนตาย โดยอาจมีโทษถึงขั้นประหาร

¹² การล้างมลทินเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นหลังคำตัดสินของศาลและหลังการพิจารณาตามขั้นตอนการอุทธรณ์ทั้งหมด โดยผู้ต้องโทษจะได้รับการล้างความผิดทั้งหมด หรือได้รับการยกฟ้องจากข้อกล่าวหา โดยถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ตามกฎหมาย

13 ในเดือนมกราคม 2554 ประธานาธิบดีได้หวั่นประกาศอภัยโทษย้อนหลังให้กับเฉิงโกซิง (Chiang Kuo-ching) ที่ถูกประหารชีวิตไปเมื่อปี 2540

14 คณะรัฐบาลฮามาส (Hamis *de facto* administration)

15 รัฐบาลควรปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมอย่างเคร่งครัด กรณีที่มีความสับสนด้านอายุ เกณฑ์ปฏิบัติที่ดีในการประเมินอายุควรอยู่บนฐานความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการด้านกาย จิต และสังคม หลักเกณฑ์เหล่านี้ควรได้รับการปรับใช้โดยคำนึงถึงการยกประโยชน์เมื่อเกิดข้อสงสัย ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลได้รับการปฏิบัติที่เป็นผู้เยาว์ที่กระทำความผิด และเป็นหลักประกันว่าจะไม่นำโทษประหารมาใช้ วิธีการดังกล่าวสอดคล้องกับหลักการเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก และควรเป็นพื้นฐานสำคัญของการปฏิบัติใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 3(1) ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

16 “A Rare Glimpse Into The Horrors Of Life On Chinese Death Row”, *Worldcrunch*, 30 พฤศจิกายน 2554, <http://www.worldcrunch.com/rare-glimpse-horrors-life-chinese-death-row/4190> (เข้าถึงเมื่อ 26 กุมภาพันธ์ 2555), แปลจาก *Economic Observer*, 29 พฤศจิกายน 2554, <http://www.eeo.com.cn/2554/1129/216680.shtml>, อ้างอิง *Heilongjiang Daily*

17 “179 Indonesians Face Death Penalty in Malaysia: Task Force”, *Jakarta Globe*, 7 กรกฎาคม 2554, <http://www.thejakartaglobe.com/home/179-indonesians-face-death-penalty-in-malaysia-task-force/451376> (เข้าถึงเมื่อ 27 กุมภาพันธ์ 2555)

18 คณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็ก (Committee on the Rights of the Child), General Comment No.10 (2007), 44th session, 25 เมษายน 2550, UN document CRC/C/GC/10.

19 คณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็ก, Concluding Observations: Lao People’s Democratic Republic, 8 เมษายน 2554, UN document CRC/C/LAO/CO/2, ย่อหน้า 71 และ 72

20 “Time to abolish death sentence”, *Malaysia Today*, 3 เมษายน 2554, <http://www.freemalaysiatoday.com/2554/04/03/time-to-abolish-death-sentence/> (เข้าถึงเมื่อ 29 กุมภาพันธ์ 2555)

21 รัฐสภามองโกเลียลงมติรับรองกฎหมายให้สัตยาบันรับรองพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง เมื่อวันที่ 5 มกราคม 2555

22 Human Rights Committee, Fifth periodic report of State Parties: Mongolia, 16 กันยายน 2552, UN document CCPR/C/MNG/5 and Corrigendum, UN document CCPR/C/MNG/Q/5/Corr.1.

23 Concluding observations of Human Rights Committee: Mongolia, 101st session, 2 พฤษภาคม 2554, UN document CCPR/C/MNG/CO/5. ในเดือนพฤษภาคม 2554 รัฐสภามองโกเลียมีมติให้ดำเนินการตามข้อเสนอแนะของคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ รวมทั้งพันธกิจที่จะ “ใช้มาตรการเพื่อยกเลิกโทษประหารในทางกฎหมาย” ระหว่างปี 2554-2555

24 คำสั่งประธานาธิบดีที่ 1/2012 ออก ณ วันที่ 2 มกราคม 2555 เพื่อแปลงโทษประหาร 33 คดีให้เป็นจำคุกตลอดชีวิต

25 คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, Report of the Working Group on Universal Periodic Review: พม่า, 17th session, 24 มีนาคม 2554, UN document A/HRC/17/9

²⁶ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, Views on conclusions and/or recommendations, voluntary commitments and replies presented by the State under review: พม่า, 17th session, 27 พฤษภาคม 2554, UN document A/HRC/17/9/Add.1

²⁷ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, Report of the Working Group on Universal Periodic Review: นาอูรู, 17th session, 8 มีนาคม 2554, UN document A/HRC/17/3

²⁸ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, Views on conclusions and/or recommendations, voluntary commitments and replies presented by the State under review: นาอูรู, 17th session, 30 พฤษภาคม 2554, UN document A/HRC/17/3/Add.1

²⁹ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, Report of the Working Group on Universal Periodic Review: ปาปัวนิวกินี, 18th session, 11 กรกฎาคม 2554, UN document A/HRC/18/18

³⁰ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, Views on conclusions and/or recommendations, voluntary commitments and replies presented by the State under review: ปาปัวนิวกินี, 18th session, 30 กันยายน 2554, UN document A/HRC/18/18/Add.1

³¹ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, Report of the Working Group on Universal Periodic Review: สิงคโปร์, 18th session, 11 กรกฎาคม 2554, UN document HRC/18/11

³² คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, Report of the Working Group on Universal Periodic Review: ไทย, 19th session, 8 ธันวาคม 2554, UN Document A/HRC/19/8

³³ “Vietnam prepares for switch to lethal injection”, *Talk Vietnam*, 3 ตุลาคม 2554, <http://talkvietnam.com/2554/10/vietnam-prepares-switch-lethal-injection/> (เข้าถึงเมื่อ 27 กุมภาพันธ์ 2555)

³⁴ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, *Execution by lethal injection: a quarter century of state poisoning*, ACT 50/007/2007

³⁵ “Dead man walking: judgement day”, *Tuoi Tre News*, 21 มีนาคม 2554, <http://www.tuoi-trenews.vn/cmlink/tuoi-trenews/features/dead-men-walking-p1-judgment-day-1.25093>; “Dead man walking: daybreak on death row”, *Tuoi Tre News*, 25 มีนาคม 2554, <http://www.tuoi-trenews.vn/cmlink/tuoi-trenews/features/dead-men-walking-p2-day-break-on-death-row-1.25625>; “Dead man walking: back on the brink”, *Tuoi Tre News*, 4 เมษายน 2554, <http://www.tuoi-trenews.vn/cmlink/tuoi-trenews/features/dead-men-walking-p3-back-from-the-brink-1.26514>; “The end of firing squads in Vietnam”, *Tuoi Tre News*, 15 ธันวาคม 2554, <http://www.tuoi-trenews.vn/cmlink/tuoi-trenews/features/the-end-of-firing-squads-in-vietnam-1.54637>; “Firing range caretaker in Hanoi”, *Tuoi Tre News*, 16 ธันวาคม 2554, www.tuoi-trenews.vn/cmlink/tuoi-trenews/features/firing-range-caretaker-in-hanoi-1.54782; and “The last moments of death row criminals”, *Tuoi Tre News*, 19 ธันวาคม 2554, <http://www.tuoi-trenews.vn/cmlink/tuoi-trenews/features/the-last-moments-of-death-row-criminals-1.55068> (เข้าถึงเมื่อ 27 กุมภาพันธ์ 2555)

³⁶ <http://adpan.net>

37 สหพันธรัฐรัสเซียประกาศยุติการประหารชีวิตชั่วคราวเมื่อเดือนสิงหาคม 2539 แต่ยังคงมีการประหารชีวิตระหว่างปี 2539-2542 ในสาธารณรัฐเชเชเนีย

สถานการณ์โทษประหารและการประหารชีวิตในปี 2554

รายงานข้อมูลการใช้โทษประหารชีวิตในปี 2554 เป็นเครื่องยืนยันว่าทั่วโลกมีแนวโน้มที่มุ่งสู่การยกเลิกโทษประหาร จำนวนประเทศที่มีการประหารชีวิตลดลงจากปีที่ผ่านมา และในภาพรวมมีความก้าวหน้าเกิดขึ้นในทุกภูมิภาคของโลก สหรัฐอเมริกาเป็นเพียงประเทศเดียวในกลุ่มประเทศอุตสาหกรรม G8 ที่ยังมีการประหารชีวิตอยู่ มลรัฐอิลลินอยส์เป็นรัฐที่ 16 ซึ่งยกเลิกโทษประหาร และในเดือนพฤศจิกายน จอห์น คิตซ์ฮาร์เบอร์ (John Kitzhaber) ผู้ว่าการมลรัฐโอเรกอนประกาศยุติการใช้โทษประหารชั่วคราว

ประเทศที่ยังบังคับใช้โทษประหารถูกโดดเดี่ยวยิ่งขึ้น ในขณะที่หลายประเทศลดการใช้โทษประหารชีวิต กลับมีประเทศกลุ่มเล็กๆ ได้แก่ อิหร่าน อิรัก และซาอุดีอาระเบียที่เพิ่มจำนวนการประหารชีวิต

ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก เป็นครั้งแรกในรอบ 19 ปีที่ไม่มีข้อมูลการประหารชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ในทวีปแอฟริกา ไนจีเรียยืนยันจะจัดทำประกาศยุติการประหารชีวิตชั่วคราวและเซียร์ราลีโอนประกาศยุติการประหารชีวิตชั่วคราว แม้ภูมิภาคตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือจะได้รับผลจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งใหญ่ แต่บาร์เรนก็ไม่มีประหารชีวิต ในขณะที่รัฐบาลใหม่ของตูนิเซียออกมาตรการที่จะลดการใช้โทษประหาร เบลารุสยังคงเป็นประเทศเดียวในยุโรปและอดีตสหภาพโซเวียตที่ประหารชีวิต

รายงานฉบับนี้วิเคราะห์พัฒนาการสำคัญที่เกิดขึ้นจากการใช้โทษประหารทั่วโลก อ้างอิงถึงตัวเลขการลงโทษประหารและการประหารชีวิตที่องค์กรรวบรวมได้ในปีนั้นๆ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ต่อด่านโทษประหารในทุกกรณีโดยไม่มีข้อยกเว้น ไม่ว่าในแง่ของประเภทของอาชญากรรม บุคลิกภาพของผู้กระทำความผิด หรือวิธีการที่รัฐใช้เพื่อประหารนักโทษ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
ประเทศไทย
90/24 ซ.ลาดพร้าว 1 ก.ลาดพร้าว
จอมพล จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

www.amnesty.or.th

Index: ACT 50/001/2012
มีนาคม 2555

